

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 106 af Troels Lund Poulsen (V), Peter Skaarup (DF) og Helge Adam Møller (KF) (se side 11018) vedtoges med 58 stemmer (V, DF og KF); 41 (S, SF, RV, EL og KD) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 105 af Søren Søndergaard (EL), Jeppe Kofod (S), Villy Søvnald (SF), Morten Helveg Petersen (RV) og Jann Sjørnsen (KD) (se side 11017).

Kl. 15.20

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

28) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 160:

Forslag til folketingsbeslutning om en øget indsats for at undgå koncentration af sociale problemer i visse boligområder.

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV) m.fl. (Fremsat 26/3 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Det Radikale Venstre har over for Folketinget fremsat beslutningsforslag nr. B 160 om en øget indsats for at undgå koncentration af sociale problemer i visse boligområder.

Forslagsstillerne ønsker, at regeringen inden udgangen af 2004 skal fremsætte lovforslag, som sikrer, at alle kommuner forpligtes til at bruge deres anvisningsret i det almene boligbyggeri på en måde, så de anviste lejere spredes ud i hele den enkelte kommunes almene boligbyggeri; at alle kommuner hvert år redegør for de initiativer, de har taget med henblik på at modvirke social ghettodannelse, og at Økonomi- og Erhvervsministeriet sammen med andre relevante ministerier hvert år på baggrund af kommuner-

nes indberetninger over for Folketinget redegør for den samlede indsats mod ghettodannelse.

Jeg er helt enig med forslagsstillerne i, at der er behov for at gøre en indsats for at modvirke ghettodannelser. Af samme grund har regeringen i tirsdags fremlagt sin strategi mod ghettoisering, en strategi, der jo netop er rettet mod de boligområder, der har de største sociale problemer.

Regeringen lægger i strategien op til en vidtrækkende og langvarig indsats, der vil inddrage folk med praktisk erfaring fra kommuner, boligorganisationer og erhvervsliv i strategiens gennemførelse på både lokalt og centralt niveau.

Strategien har overordnet set tre trin.

For det første vil de kommuner, der har de mest problemramte boligområder, få en række redskaber til at afhjælpe de mest aktuelle problemer.

For det andet rummer strategien en række initiativer, der i løbet af 2-3 år vil bidrage til en mere afbalanceret beboersammensætning i boligområderne.

For det tredje rummer den en række langsigtede initiativer, der skal forebygge dannelsen af nye ghettoområder.

Lad mig nævne et par eksempler: Spørgsmålet om at fremme en varieret beboersammensætning står helt centralt, når man taler om at modvirke ghettoisering. Derfor fremlægger regeringen til efteråret et lovforslag om en ny model for udlejning af almene boliger i de 5-10 kommuner, der er de mest udsatte almene boligområder.

Kombineret anvisning, som modellen kaldes, giver de berørte kommuner helt nye muligheder for at påvirke beboersammensætningen i boligområderne. Kommunerne får nemlig mulighed for at afvise boligøgende, når det ud fra objektive forhold vurderes, at allerede skævvredet beboersammensætning i boligområdet vil blive endnu skævere ved deres indflytning. Her er det selvfølgelig vigtigt at sige, at vi ikke forestiller os, at de afviste boligøgere herefter bare er overladt til sig selv for at finde en alternativ bolig. Bl.a. derfor foreslår vi, at kommunen får udvidet anvisningsret til de almene boliger i hele kommunen, ligesom de får mulighed for at anvise ressourcestærke boligøgende til de mest udsatte boligområder.

Den udvidede anvisningsret sikrer, at kommunen er i stand til at tilbyde de afviste boligøgende et alternativ til den bolig, de i første omgang var skrevet op til. Samtidig får kommunen et redskab til i endnu højere grad end i dag at ar-

bejde for at fremme en varieret beboersammen-sætning i samtlige kommunens almene boligaf-delinger, samtidig med at den kan leve op til sine boligsociale forpligtelser.

Et andet væsentligt initiativ i regeringens strategi mod ghettoisering er nedsættelsen af en programbestyrelse bestående af repræsentanter for kommuner, boligorganisationer og erhvervs-liv, og programbestyrelsen skal bl.a. arbejde med konkrete projekter, der kan hjælpe de hår-dest ramte områder og pege på behov for dis-pensationer, forsøg, nye initiativer.

Kl. 15.25

Jeg kan desuden nævne, at regeringen også er opmærksom på at fremme mulighederne for at etablere erhverv i almene boligområder. Det vil skabe mere liv, og det vil skabe mere beskæfti-gelse i de mest udsatte områder.

Endelig indeholder strategien også en række initiativer til at fremme bl.a. integration, beskæf-tigelse, kriminalitetsforebyggelse, frivilligheds-arbejde m.m. i områderne.

Regeringen har i udformningen af sin strategi lagt vægt på, at problemer med ghettodannelse bør løses lokalt. Regeringen vil stille de nødven-dige redskaber til rådighed, og programbesty-relsen bistår med det praktiske, men først som sidst er det den enkelte kommune og den enkel-te boligorganisation, der kender problemerne og kan overskue de mulige løsninger.

Til sidst en lille kommentar til forslagsstiller-nes begrundelse for beslutningsforslaget. For-slagsstillerne skriver, at det i forbindelse med fi-nansloven for 2003 blev aftalt, at regeringen skulle nedsætte et udvalg, som skulle se på æn-dring af anvisnings- og oprykningreglerne for den almene boligsektor. Jeg kan sige, at en sådan aftale ikke eksisterer. Derimod har regeringen efter aftale med forligsparterne udarbejdet en undersøgelse af effekten af oprykningstiltighe-derne i den almene boligsektor. Undersøgelsen er sendt til Folketingets Boligudvalg.

Jeg kan sammenfattende sige, at det forelig-gende beslutningsforslag ses at være noget smalt i forhold til de problemer, der kan ses i de mest udsatte almene boligområder. Men det er rart, vi får debatten. Der er brug for en stor og mere vidtrækkende tilgang, som forholder sig konkret til de problemer, områderne står over for.

Regeringen kan således ikke støtte forslaget. Jeg har dog noteret mig, at forslagsstillerne er åbne over for andre løsningsforslag end deres eget, når det drejer sig om at modarbejde ghetto-

isering, og jeg vil gerne sige, at jeg opfatter det som en meget positiv udmelding, som jeg tager som udtryk for, at vi kan få en god debat om re-geringens ghettoiseringsforslag.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er lige et spørgsmål eller to.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om jeg har for-stået det rigtigt, at ministeren altså vil fratage en række ansøgere til lejligheder deres venteliste-rettigheder, således at de ikke kan få en lejlighed dér, hvor de ellers ville have ret til at få det, og at dette medfører, at der så bliver tomme boliger i de afdelinger, hvor ministeren indfører sin dis-kriminatoriske regel. Så vil ministeren ydermere begynde at sælge almene boliger, og så bliver det samlede resultat, at der bliver langt færre al-mene boliger til rådighed for den kommunale boliganvisning.

Har jeg forstået det rigtigt, at det er de instru-menter, ministeren vil bruge? Og hvordan i al-verden skulle det kunne løse noget som helst ghetto-problem, hvis der ellers er sådan et?

Jeg vil godt bede ministeren redegøre for: Er det rigtigt, at ministeren planmæssigt vil redu-cere antallet af almene boliger, der står til rådigh-ed for anvisning?

(Kort bemærkning).

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at nu er det jo sådan, at værktøjet med hensyn til at ændre anvisningsreglerne kun er et enkelt værktøj, der ligger i værktøjskassen omkring ghettoi-sering. Som det fremgik af regeringens redegø-relse forleden dag, sættes der jo ind på en række områder imod ghettoisering.

Til det helt konkrete spørgsmål: Ja, vi mener faktisk, at der problemer i et område, så skal kommunen i det område have 100 pct. mulighed for at anvise, og i resten af kommunen skal man have 50 pct. mulighed frem for de 25 pct., der er gældende i dag. Alt efter hvordan man ser på det her, vil jeg gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, så er det at vende tingene på hovedet.

Men det er rigtigt, at vi altså giver kommu-nerne en bedre mulighed for at sige, at ressour-cesvage borgere skal kunne fordeles bedre, end man gør i dag, og det kan godt i den sidste ende betyde, at nogle, der har været skrevet op i en

boligafdeling i mange, mange år, hvor kommunen har haft anvisningsret til 25 pct., men nu lige pludselig får det til 50 pct., så må vente, hvis de ønsker at bo nøjagtig i den boligafdeling, som de har søgt til.

Med hensyn til salg af boliger så ved hr. Keld Albrechtsen, at det er et forsøg, vi taler om; det er måske op til 5.000 boliger ud af 470.000. Både boligafdelingen, kommunen og boligorganisationen skal jo være enig, hvis en bolig skal sælges til tredjemand.

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu ved vi jo rent faktisk ikke, hvor mange der vil blive solgt; det er jo kun et gæt fra ministerens side. Ministeren har jo skrevet til Boligudvalget, at hvis man vil udstykke og sælge lejligheder i de afdelinger, hvor der er store sociale problemer, f.eks. i Gellerupparken, så kan man gøre det, selv om det medfører meget store tab og man ikke kan få inddækket lånene. Så vi ved jo ikke, hvor mange lejligheder der går tabt på den konto.

Men ministeren bekræfter altså også, at den afvisning, der sker af beboere, der f.eks. søger til Gellerupparken, så kan komme til at medføre, at der kommer til at stå lejligheder tomme. Det har ministeren i virkeligheden stået og bekræftet.

Så er mit spørgsmål: Hvor skal de mennesker, der bliver afvist, så bo? Er det så sådan, at i samme øjeblik de er blevet afvist, står der en anden lejlighed, som de gerne vil bo i? Er det sådan, det skal forstås? Eller skal det forstås sådan, at de bare bliver afvist, og så må man se, om man efterfølgende kan løse deres boligproblem? For det er sådan, jeg læser regeringens udspil.

(Kort bemærkning).

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Nu er det jo sådan, at hr. Keld Albrechtsen plejer at læse Bibelen ligesom en vis anden herre.

Det er jo ikke sådan, at folk står uden tag over hovedet. Det, vi nu forsøger sammen med de kommunale parter, sammen med gode folk ude i området, er at prøve at gøre noget ved det, som også Det Radikale Venstre sætter fokus på i debatten i dag, og det er at prøve at imødegå den her ghettoisering, prøve på at fordele de familier, der er ressourcetsvage, så folk, der er ressourcetsvage, ikke flygter ud af et område. Selvføl-

gelig skal de ikke stå uden tag over hovedet; man skal finde en anden lejlighed til dem.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Tak for redegørelsen og modtagelsen af forslaget.

Jeg forstår godt, at økonomi- og erhvervsministeren benytter chancen til at fremlægge regeringens eget forslag ved den her lejlighed, men jeg håber også, at ministeren vil have forståelse for, at jeg selvfølgelig gerne vil vide, hvad årsagen er til, at regeringen ikke kan støtte det her forslag, for så vidt jeg kan se, ligger de to forslag jo meget godt i tråd med hinanden.

(Kort bemærkning).

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Som jeg allerede har redegjort for, kan jeg sige, at jeg mener, at det her er lige smalt nok i forhold til det, regeringen gerne vil på det her område. Med Jørgen Nue Møller i spidsen for en programbestyrelse og flere penge, 100 mio. kr., som er sat af i en pulje, som skal gå til kvarterløft og andre ting, mener jeg faktisk, at vi kan tage debatten.

Det er selvfølgelig et godt initiativ, Det Radikale Venstre er kommet med; jeg mener bare, at det er for smalt. Regeringens forslag går længere, går dybere, og jeg mener, det er bedre, og det er derfor, regeringen støtter sit eget forslag.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Så vidt jeg kan se, er den store forskel mellem det her forslag og regeringens eget forslag, at vi vil tvinge kommunerne til at bruge anvisningsretten. Som vi ser det, har kommunerne i mange år efterhånden haft muligheden for at bruge anvisningsretten meget mere fleksibelt, end de gør i øjeblikket, og siden kommunerne så at sige ikke af sig selv bruger de muligheder, der er inden for den eksisterende boliglovgivning, så er vi parate til at tvinge kommunerne og sige, at i det øjeblik, man står med områder med store boligsociale problemer, så skal kommunen være forpligtet til at sikre, at der sker en spredning af de sociale problemer.

Man kan også sige det på en anden måde: at kommunen skal være forpligtet til at sørge for, at i de boligområder, hvor der bor mennesker med få sociale problemer, bliver ledige lejlighede-

der reserveret til de mennesker, som har store sociale problemer.

Det vil sige, at så vidt jeg kan se, er forskellen mellem regeringens forslag og Det Radikale Venstres forslag, at vi vil tvinge kommunerne, mens regeringen kun har løse hensigter. Har jeg forstået det rigtigt?

(Kort bemærkning).

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne sige, at tankegangen jo er ens i de to forslag. Vi mener bare ikke, at anvisningsreglerne er nok til at løse ghettoiseringsproblemerne udeomkring. Det er også tilkendegivet fra Boligselskabernes Landsforenings side og mange andre steder fra, at anvisningsregler alene ikke gør det. Der har også været en del kritik i pressen de seneste døgn, netop fordi man kun har fokuseret på anvisningsregler. Anvisningsregler alene gør det ikke.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg har selvfølgelig også forståelse for, at ministeren forsøger at dreje diskussionen hen på regeringens eget oplæg på det her punkt.

Jeg vil sige, at jeg ikke deler hr. Keld Albrechtsens berøringsangst over for at tage nogle modeller i spil, som regeringen har foreslået, og som der også ligger nogle tilløb til i De Radikales model.

Kl. 15.35

Men jeg synes sådan set, at hr. Keld Albrechtsen rejser ét væsentligt spørgsmål, som jeg synes det kunne være gavnligt at få et lidt klarere svar på, nemlig: Fair nok, hvis man skal løse problemerne i de her meget belastede boligområder, så kan det være fornuftigt, at man er mere selektiv i forhold til, hvilke beboere der bliver tilbudt nye lejemål, men hvilken retsstilling har de beboere, som så at sige bliver sprunget over på ventelisten som følge af regeringens planer? Vil ministeren være parat til at lave en retsgaranti for de beboere, som så at sige bliver sprunget over, så de inden for et bestemt tidsrum får stillet en anden bolig til rådighed?

(Kort bemærkning).

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne sige til hr. Morten Homann, at det er klart, at hvis en kommune i et område benytter sig af retten til at gå fra 25 til 50 pct., så er der

nogle, der står på den pågældende venteliste, der vil blive sprunget over til nøjagtig den boligafdeling, som de har været skrevet op til et stykke tid. Jeg bliver så afkrævet et svar på, om jeg vil garantere noget som helst i den retning.

Jeg må sige, at alle må jo være med til at bære for at løse det her problem, og derfor kan jeg ikke bekræfte hr. Morten Homann i, at jeg vil give en eller anden retsstilling på baggrund af, at en venteliste ikke kommer så hurtigt igennem i et velfungerende byggeri.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Min bekymring gik i virkeligheden lidt mere på de knap så velfungerende byggerier, de ghettoområder, som både regeringen og SF gerne vil gøre noget for at få brudt den onde cirkel for.

Lad os sige, at den, der står nummer et på ventelisten i et af de boligområder – lad os tage Mjølnerparken på Nørrebro – er en kontant-hjælpsmodtager, som måske også på andre områder er socialt dårligt stillet. Vedkommende vil efter regeringens forslag, efter De Radikales forslag og måske også efter SF's forslag blive sprunget over, og vil ikke få det lejemål, som vedkommende ellers står på venteliste til.

Derfor er mit spørgsmål ganske enkelt: Den kontant-hjælpsmodtager, må han eller hun og vedkommendes familie så vente på gaden, eller kan vi komme til en fælles aftale om, at det godt kan være, de bliver sprunget over af hensyn til helheden i Mjølnerparken, men vi har så en fælles forpligtelse til at sikre dem en anden bolig?

(Kort bemærkning).

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Det offentlige har jo i sig selv en forpligtelse til at sikre folk en bolig. Jeg vil ikke komme med retsgarantier her fra talerstolen, men blot sige, at folk ikke skal springes over for så at sættes på gaden. Så skal man skaffe dem en anden lejlighed. Det er såmænd svaret på det.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det ordføreren for Venstre, fru Inge-Lene Ebdrup.

Inge-Lene Ebdrup (V):

I Venstre synes vi, det er godt, at der nu tages fat på ghetto problemerne, og at der tages fat bredt set over Folketingets sammensætning, og vi hilser det her forslag meget velkommen.

Dog må vi sige, at når man kigger på de konkrete elementer i forslaget, er det her et forslag, der rammer meget bredt uanset problem, hvor vi mener, at man i stedet bør tage skrappe midler i brug, men så omvendt fokusere dér, hvor der virkelig er store problemer.

Vi mener ikke, det her forslag kan løse de problemer, vi står over for i de allermost problemramte områder, nemlig dér, hvor der i høj grad er overvægt af ressourcetsvage personer.

Det, vi i stedet ønsker, er at bakke op om regeringens forslag til at løse ghettoiseringsproblemerne. Vi vil gerne målrette indsatsen, sådan at vi sikrer, at vi dér, hvor der virkelig er store problemer, laver nogle forslag og nogle initiativer med indhold, der gør, at vi også får et resultat.

Jeg vil ikke komme nærmere ind på de konkrete initiativer i regeringens forslag; det synes jeg egentlig at ministeren på vældig fin vis har gennemgået i sit indlæg, så jeg vil derfor bare sige, at vi for nuværende afviser det her forslag, men selvfølgelig hilser meget velkommen, at Det Radikale Venstre nu går ind i debatten om ghetto problemerne og derfor også må formodes at gå positivt ind i diskussionen omkring regeringens oplæg.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge fru Inge-Lene Ebdrup, om Venstre virkelig kan dele det synspunkt, som ministeren gav udtryk for for et øjeblik siden. Hvis der sker en afvisning af en ansøger, som har stået på venteliste, men som bliver ramt af ministerens diskriminationsbestemmelse og derfor ikke kan få lejligheden i Mjølnerparken eller Gellerupparken, så siger ministeren, at så må kommunen jo efter de almindelige regler finde den pågældende noget at bo i.

Kl. 15.40

Så ved vi jo alle sammen godt, hvordan det går, for lejlighederne er der ikke, og så bliver den familie jo bare efterladt uden bolig.

Mener Venstre virkelig, at vi skal ud i den situation, hvor det eneste, man har at byde på, er, at man vil fratage nogle beboere deres rettigheder, fratage dem mulighederne for at få en bolig? Og man vil oven i købet tillade, at boliger står tomme, hellere end at nogen skal bo i dem. Det kan da ikke være Venstres mening?

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg vil gerne slå fast, at de initiativer, vi nu taler om, er initiativer, som retter sig mod de områder, der har de allerstørste problemer, hvor langt hovedparten af beboerne er meget ressourcetsvage, på overførselsindkomst, og hvor der er væsentlige problemer med kriminalitet og social deroute.

Når det så er sagt, vil jeg gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at det forslag, vi har bragt til torvs som en del af regeringen, og hvor jeg selvfølgelig bakker op om det, ministeren sagde, er, at hvis folk er på kontanthjælp og står på en venteliste, kan de blive sprunget over, for at kommunerne kan anvise ressourcetsværke borgere via deres boligsociale anvisningsret til den enkelte afdeling. Det er noget, som vi overordnet ser som en styrkelse af de enkelte områder, således at vi får fyldt flere ressourcetsværke personer ind i ghettoerne.

Med hensyn til dem, der så bliver – kan man sige – sprunget over, ligger det også som en del af forslaget, at kommunen har en anvisningsret til andre bebyggelser, og den sættes også op med 50 pct. til velfungerende, og der vil de beboere, der bliver sprunget over, jo selvfølgelig komme i betragtning.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er sandelig festligt, at man vil komme i betragtning. Det budskab, man har til den boligløse, der står i den situation, og som er på kontanthjælp og derfor ikke selv har mulighed for at købe sig noget eller skaffe sig noget at bo i, er, at vedkommende vil komme i betragtning, og at kommunen, hvis den ellers vil, har ret til at gøre noget for at hjælpe den pågældende familie. Det synes jeg sandelig er flot.

Hvad er det så for en ressourcetsværk person, der skal anvises? Ja, den ene af de muligheder, man rent faktisk har for at anvise ressourcetsværke personer til f.eks. Mjølnerparken eller Gellerupparken, er alenemødre på bistandshjælp. Det er lige nøjagtigt dem, ministeren foreslår ikke længere skal have lov til at komme ind i Mjølnerparken og Gellerupparken, for de er på kontanthjælp.

Jamen hvad er det for noget? Hvad er det for en negativ tankegang? Den er uden hoved og hale. I stedet for at få en alenemor på bistand ind og hjælpe med til at løse problemerne i Gellerupparken, så skal lejligheden hellere stå tom.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Allerførst vil jeg gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at det er meget få mennesker i Danmark af dem, der står på en venteliste til disse ghettoområder, der er decideret boligløse.

De, der er boligløse, altså konkret lever uden tag over hovedet, er jo dem, som kommunerne først tager hånd i hanke med, når de skal anvise. Så det er altså forkert, når hr. Keld Albrechtsen fremlægger det, som om det er folk, der står uden tag over hovedet, der nu vil blive sprunget over. Det er det ikke. Det er folk, der står på en venteliste, og som er kontanthjælpsmodtagere, som derved vil blive sprunget over og tilbudt en passende bolig i en af de andre almene boligafdelinger, hvor der ikke er ghetto problemer, og hvor kommunerne så får mulighed for at hæve deres anvisningsret fra 25 til 50 pct.

Vi synes, det er meget rimeligt, at vi nu tager fat, vi viser ansvar, vi vil gøre noget ved disse ghetto problemer, og i sidste ende tror jeg, at disse områder samlet set profiterer ved, at vi nu sikrer, at det er ressourcesterke personer, der får tilbudt lejlighederne.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Fru Inge-Lene Ebdrup siger, at regeringen vil tage skrappe midler i brug i de områder, hvor man har de største problemer.

Jeg har bare endnu ikke forstået, hvad det er for nogle nye skrappe midler, man vil tage i brug. Hvad er det nye, regeringen vil sætte i værk, hvad angår anvisningsretten?

Kl. 15.45

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg tror, den formulering, jeg anvendte, var, at vi vil tage skrappe midler i brug, og det var med henvisning til det forslag, som i dag bliver behandlet, og som er fremsat af Det Radikale Venstre.

Det, der er det nye i forslaget, er en bred vifte, som også ministeren redegjorde for i sit indlæg, som ikke bare fokuserer på anvisningsret, på kommunernes ret til at anvise til folk med boligsociale problemer; der bliver taget fat bredt, der bliver taget fat over for skoler og over hele viften af sociale tiltag. Det, som er nyt, hvis vi kigger specifikt på dette område og i forhold til det forslag, der bliver behandlet nu, er jo altså, at kommunerne får mulighed for at anvise 100

pct. til de problemramte områder og 50 pct. – altså en fordobling af deres anvisningsret – til de meget velfungerende områder.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Som jeg ser det, er problemet med regeringens forslag, at redskaberne ganske enkelt ikke er skrappe nok, for det, regeringen foreslår, er det, den tidligere regering allerede kom med som forslag i 2000, hvor vi gav mulighed for den såkaldte fleksible anvisningsordning.

Det vil sige, at siden 2000 har kommuner og boligorganisationer kunnet aftale, at op til 90 pct. af en udlejning kunne anvendes til kommunal boligsocial anvisning. Det vil sige, at man har haft de her fleksible muligheder siden 2000. Regeringens egen evaluering viser, at kun 21 pct. af landets almene boligafdelinger har brugt den her regel.

Nu kommer regeringen så og siger, at der er flere, der skal bruge den. Det er jeg helt enig i, men hvordan? Hvordan vil man få kommunerne til det, hvis det ikke er en pligt? For jeg må gøre ordføreren opmærksom på, at man skal i gang med noget meget ubehageligt, nemlig at skubbe folk af ventelisten, folk, der har stået der i årevis. Hvordan skal man få kommunerne til at gøre noget så ubehageligt?

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Nu vil jeg igen henvise til, at regeringens forslag modsat det forslag, der bliver behandlet nu fra De Radikale, jo har fokus på meget problemramte områder, det er ganske få områder, det er opgjort til omkring 5-10 områder, hvor De Radikales forslag jo bredes ud over hele landet. Der ser jeg den væsentligste forskel.

Jeg må indrømme, at jeg ikke har hørt fra nogen af kommunerne i de områder, der her er omtalt, at de ikke er interesserede i at gøre en stor indsats på det her område. Nu hjælper vi dem på vej med en bred vifte, hvor det med den udvidede anvisningsret er en del af de mange forslag, der er her. Vi er altså sikre på, at kommunerne nu vil benytte sig af det, sådan at det er kommunerne, der vurderer behovet for, hvem der skal anvises til de forskellige afdelinger.

Jeg mener ikke, det er Folketingets opgave at vurdere de lokale forhold og gå ind i den enkelte venteliste. Det er kommunerne, der skal gøre det, og nu giver vi dem de redskaber, der skal til,

med det forslag om anvisning plus resten af viften, der ligger i oplægget.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Nu kan det her jo nemt blive en meget abstrakt diskussion, men jeg tror, det en gang imellem er gavnligt at gøre det helt konkret.

Lad os tage situationen her i København, som jo også har nogle af de områder, der er hårdt ramt, og som både fru Inge-Lene Ebdrup og jeg gerne vil hjælpe. København har jo samtidig det problem, at man rent faktisk ikke har boliger at anvise til sine boligløse. Der vil man faktisk konkret stå i den situation, at den kontanthjælpsmodtager, man springer over på ventelisten til Mjølnerparken, ikke har tag over hovedet. Der er 500 mennesker i København, som er akut boligløse, og som må indkvarteres på hoteller på kommunens regning.

Det er jo klart, at hvis man vedtager det oplæg, som fru Inge-Lene Ebdrup forsvarer, uden så også at koble en garanti på i den anden ende og nogle redskaber til at få tilvejebragt tilstrækkeligt med boliger, så vil man jo sørge for, at der er flere, som bliver presset ud i boligmangel.

Så hvad vil fru Inge-Lene Ebdrup ud over det abstrakte helt konkret gøre for de mennesker, som vil blive sprunget over, og som vil stå uden tag over hovedet?

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg vil gerne medgive SF's ordfører, at der i København er problemer med folk, der er akut boligløse, men når vi ser bredt ud over de områder, der her bliver nævnt, er det ikke billedet, at der er massive problemer med akut boligløse.

Kl. 15.50

SF's ordfører bliver så meget konkret og spørger: Hvad nu, når kommunen ikke har boliger at anvise til? Der vil jeg gerne henvise til den del af forslaget, der nu gør, at man i meget velfungerende afdelinger får mulighed for at anvise op til 50 pct., hvor man tidligere har haft mulighed for 25 pct. og i København nogle steder 30 pct.

Det betyder jo altså, at der til de akut boligløse også er flere lejligheder i spil. Det er ikke kun hver fjerde ledige bolig, man kan anvise til, nu er det hver anden. Og så er der jo i øvrigt også, må jeg sige, langt, langt flere almene boliger i f.eks. Københavnsområdet end de boliger, der er tale om i de her meget problemramte områder.

Men jeg må sige, at overordnet set forstår jeg ikke den kritik, der kommer i dag, for jeg mener, vi egentlig i Folketinget bredt burde kunne enes om at løse de her problemer til glæde for de områder, der oplever meget stor arbejdsløshed, mange på kontanthjælp, massive sociale problemer og massive kriminelle problemer, sådan at vi kan sikre, at vi får løst ghettoproblemerne, frem for at vi skal stå og slås på den her måde. Jeg synes, det var mere klædeligt, om vi fandt sammen og fandt reelle løsninger.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Det tror jeg sådan set også, og det er jeg sådan set enig i; jeg tror, vi skal nå sammen og prøve at få løst de her problemer. Jeg er også positiv over for, at det her er et værktøj, der skal bruges, jeg gør bare opmærksom på, at der sådan set er et følgeproblem, som fru Inge-Lene Ebdrup ikke får løst, nemlig hvad vi gør med de mennesker, som bliver sprunget over og står uden tag over hovedet.

Det er netop der – undskyld mig – hvor jeg synes, at fru Inge-Lene Ebdrup bliver for abstrakt og siger: Jamen med den brede pensel er det her ikke noget problem. Det er altså meget svært at se, hvad man skal bruge den brede pensel til, hvis man står uden tag over hovedet i København. Der mener jeg også, fru Inge-Lene Ebdrup har et ansvar for, hvordan vi løser det her problem i København.

I København har man langt hen ad vejen en højere anvisningsprocent, end man har i resten af landet. Man har generelt 30 pct., plus at man mange steder har forhandlet en endnu højere anvisningsprocent, plus at man har den mulighed, som fru Elsebeth Gerner Nielsen redegjorde for: Man har den fleksible udlejning.

Så jeg vil godt stille mig tvivlende over for, om det er så forfærdelig mange flere boliger, fru Inge-Lene Ebdrups forslag vil give til de boligløse i København. Og der spørger jeg så, om vi ikke skal prøve at tænke i nogle helt nye muligheder: en 100-procents-anvisningsret i de velfungerende almene afdelinger og en mulighed for at anvise i privat udlejningsbyggeri for at sikre, at der er boliger nok til de her mennesker?

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Allerførst vil jeg gerne sige tak til SF's ordfører for at være positiv over for regeringens forslag.

Jeg glæder mig meget til de kommende forhandlinger.

For sådan at tage helt konkret fat – nu er det Københavnsområdet, der bliver nævnt – så vil jeg ud over det, jeg har sagt omkring den øgede anvisning, altså flere boliger i de velfungerende områder, også påpege, at det, vi står over for i øjeblikket, er et boligbyggeri, der er langt større, end det er set siden slutningen af 1980'erne. Der bliver bygget utrolig mange almene boliger, og det er jo selvfølgelig også med til at hjælpe på boligproblemerne både i København og i resten af landet.

En del af det forslag, der også ligger her i regeringens udspil, er, at man også vil kigge på anvisningsret til privat udlejningsbyggeri. Der er en pulje til støtte til privat udlejningsbyggeri, og der vil man tage en forhandling med partierne bag den aftale for at sikre, at en del af den støtte, der bliver givet, også gør, at kommunerne får ret til at anvise til de private udlejningsboliger, der bliver bygget med den offentlige støtte.

Så alt i alt synes jeg, det tegner meget lyst med hensyn til at få løst de boligsociale problemer i de her meget problemfyldte områder.

Lotte Bundsgaard (S):

Da vores ordfører, hr. Lars Kramer Mikkelsen, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne oplæse følgende:

Socialdemokraterne ser med stor alvor på den sociale opsplitning, der sker i nogle af vores store boligområder i disse år. Koncentrationen af mange mennesker på overførselsindkomster sammen med en høj koncentration af indvandrere er en cocktail, der ikke virker fremmende på integrationsindsatsen i Danmark, og som meget nemt kan føre til ghettolignende områder.

Indsatsen for at imødegå ghettoiseringen og koncentrationen af sociale problemer i vores store boligområder ligger Socialdemokraterne stærkt på sinde. Det var også under den tidligere SR-regering, at den store indsats med kvarterløft, byfornyelse og en samlet boligsocial indsats havde meget høj prioritet – en indsats, der vel at mærke gjorde en forskel.

Det her beslutningsforslag falder i god tråd med den linje, som SR-regeringen lagde, og Socialdemokraterne kan derfor give sin principielle støtte til forslaget. Der er imidlertid nogle problemstillinger, som vi gerne vil have afklaret, før vi kan tage endelig stilling.

Det Radikale Venstre tager fat på noget helt centralt, nemlig kommunernes anvisningsret til

de almene boliger. Der er ingen tvivl om, at en af nøglerne til løsningen af ghettoproblemerne skal findes her.

Kl. 15.55

Vi skal dog også give kommunerne andre redskaber, og de almene boligafdelinger, der har hverdagens problemer tæt inde på livet, skal måske inddrages mere. Men det må vi afklare i Boligudvalget.

Ideen med at forpligte kommunerne til at føre en mere aktiv anvisningspolitik er Socialdemokraterne enig i. Vi støtter også, at kommunerne hvert år skal aflevere en redegørelse for, hvordan det går med at løse ghettoproblemerne. Det er afgørende at have fokus på det her område.

Men vi skal også hele tiden have for øje, at de svageste, de ledige og dem med sociale problemer også skal have et sted at bo og vel at mærke et ordentligt sted at bo. Det skal vi også have afklaret i Boligudvalget.

Nu er det jo en kendt sag, at den siddende regering ikke har brugt de samme ressourcer som den tidligere regering til ghettobekæmpelse. De har i stedet for sammen med Dansk Folkeparti sat kampen om at bekæmpe de almene boliger øverst på dagsordenen. Men det ser ud, som om Det Radikale Venstre med deres forslag har provokeret regeringen, så de også er kommet med et forslag. Det er lidt sent, det er et noget blegt forslag, men det er jo også det, der har kendetegnet regeringens indsats på det her område. Regeringen taler og taler, men bekymrer sig reelt ikke om, hvordan vi skaber bæredygtige boligområder. Det gør Det Radikale Venstre med det her beslutningsforslag.

Derfor tager vi alt i alt vel imod beslutningsforslaget fra Det Radikale Venstre og ser frem til at få afklaret nogle spørgsmål og måske også et par enkelte uenheder i Boligudvalget.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge fru Lotte Bundsgaard, som jo fremhæver den indsats, der blev gjort i boligområderne i samarbejde med den tidligere regering – og der er jo fremkommet rapporter, som viser, at den indsats faktisk har haft en effekt – om ikke Socialdemokratiet deler den opfattelse, som jeg i hvert fald har: at det, når vi nu ser disse problemer med f.eks. røveriske overfald, som vi har haft i Gellerup, er meget, meget dybt beklageligt, at vi har en regering siddende, som nu i 2½ år bare har ladet stå til over for disse problemer og ikke har sørget for at få skaffet uddan-

nelse og beskæftigelsesmuligheder for disse unge mennesker, men tværtimod har ladet dem gå for lud og koldt vand, således at boligforeningen nu står med problemet.

Der synes jeg, at der har været tale om et svigt fra den siddende regerings side, og at det er dér, vi skal prøve at sætte ind, og det vil jeg godt spørge om Socialdemokraterne er enige i.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Vi er overordentlig enige med Enhedslisten i, at hvis vi skal løse de boligsociale problemer, så er det ikke nok kun at have anvisning, og det er ikke nok at gå ud og have en flot retorik, som regeringen har, det kræver økonomi, det kræver en samlet indsats, det kræver, at man får løftet de her boligområder, så ressourcestærke mennesker faktisk ønsker at bo der. Det kræver altså, at vi sætter ind, så vi får skabt nogle ordentlige folkeskoler i de områder, så vi får skabt nogle gode pasningstilbud, og så vi får taget fat på de svageste børn og unge meget, meget tidligt. Men det koster jo penge, og kommunerne har jo, siden denne her regering trådte til, hvert eneste år oplevet, at de er blevet presset økonomisk, at de er blevet nødt til at skære ned, og det ved vi jo ofte går ud over de svageste.

Regeringen har ladet stå til, siden den kom til, og derfor er problemerne blevet større, det kan jeg kun bekræfte hr. Keld Albrechtsen i.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg har læst det, der hedder »Regeringens strategi mod ghettosering« – måske ikke den aller-mest folkelige overskrift, men deri har jeg ledt efter: Hvor er disse initiativer, som helt præcist går ind og tager hånd om at få nogle muligheder for de unge mennesker, som er kommet i problemer, og hvis problemer vi skal have løst?

Der synes jeg med hensyn til alle disse vidtløftige forslag, regeringen nu har fremlagt, om at fratage forskellige mennesker deres rettigheder: Hvor fører de hen, hvis man samtidig i sit oplæg intet har afsat andet end nogle små smuler og så et eller andet udvalg, der skal sidde og nørkle, og vi så fortsat oplever, at dér, hvor de tunge sociale problemer er, lader man bare fortsat stå til? Sådan har jeg læst regeringens udspil – desværre. Jeg ved ikke, om fru Lotte Bundsgaard er enig i den bedømmelse.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Nu er jeg jo et forholdsvis positivt menneske, så jeg læser altid et oplæg igennem for først at se, om der er noget, jeg kan rose regeringen for, og jeg vil sige, at det, man kan rose regeringen for, er at have forstået, at der faktisk er et problem på det her område. Så det skal de have ros for.

Men jeg er fuldstændig enig med hr. Keld Albrechtsen i, at der ikke er særlig meget handling; der er ikke særlig meget, der reelt løser de problemer, der er i de belastede boligområder. Vi skal jo ikke kun løse problemerne for alle os, der bor i velfungerende boligområder, for vores skyld, vi skal jo også sikre, at de mennesker, der bor i de belastede boligområder, får reelle muligheder for at få en god uddannelse, får reelle muligheder for, at deres børn kan gå i en folkeskole, hvor undervisningen er i top osv. Og det bruger regeringen ingen ressourcer på i sit udspil.

Kl. 16.00

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg vil da godt spørge den socialdemokratiske ordfører: Hvordan har man tænkt sig at løse det problem, når man måske ikke får nogen nye lejere ind i de her boliger? Hvem er det, der skal overtage den regning, der så står tilbage der?

Ud over det kunne jeg også godt tænke mig at vide: Er det her problem ikke en af de ting, der er opstået netop på grund af den socialdemokratiske og den tidligere regerings politik på bl.a. indvandrerområdet? Man får de ghettodannelser, fordi man ikke har taget hånd om det her problem i tide, altså da den daværende regering sad ved magten og havde mulighederne for at gribe ind, men da lod man bare stå til sammen med De Radikale, som nu i dag måske med det her forslag vil prøve at glatte det lidt ud. Men er det ikke lidt sent, man gør de her ting?

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg vil godt give hr. Jørn Dohrmann ret i, at vi for 20 år siden nok burde have ført en anderledes integrationspolitik, og det kan vi jo sige til hinanden alle sammen i det her Folketing, for det var der jo ikke nogen, der på det tidspunkt råbte højt om.

Men jeg vil sige, at vi startede allerede for 8-9 år siden en meget, meget aktiv integrationspolitik, hvor vi bl.a. tog fat på de ghettolignende

områder, vi desværre har i vores land, og sagde: Det er ikke nok bare at smide dem ud, der har sociale problemer, vi bliver faktisk nødt til at se på: Hvordan kan vi løfte alle de mennesker, der bor i de her områder, hvordan kan vi gøre områderne så attraktive, at velfungerende danskere også synes, det er attraktivt at bo der, hvordan kan vi sikre, at mennesker, der passer deres arbejde, og som gerne vil have, at deres børn går i en god skole, vælger at sige: Jamen jeg vil også gerne flytte til Brøndby eller til Vollsmose eller til et andet sted? Og det er jo faktisk lykkedes ret mange steder.

Derfor er det jo også dybt problematisk, at den nuværende regering i den grad har skåret ned på det her område.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Var det ikke nærmest en fuldstændig tilståelse? Altså man havde set problemet for 20 år siden, sagde fru Lotte Bundsgaard fra talerstolen, og så greb man ind for 8-9 år siden. Man lod altså stå til i mange, mange år uden at gribe ind. Man ved, der er et problem, men gør ingenting.

Hvad er det, man har gjort, og hvad har det hjulpet, det, Socialdemokratiet lagde op til eller prøvede at gøre?

Det er i dag, vi har kæmpeproblemer, og de var der også, dengang regeringen gik af i 2001. Da havde man regeringsmagten sammen med De Radikale, så der burde man da have kunnet gribe ind. Hvorfor gjorde man ikke det? Kan vi ikke få et entydigt svar på: Hvorfor undlod man at gribe ind på daværende tidspunkt?

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Det her er et meget godt eksempel på, hvorfor vi aldrig kan få en rigtig god diskussion om, hvordan vi får integreret mennesker bedre i vores land.

Straks jeg erkender, at alle dem, der for 20 år siden sad i dette Folketing, nok ikke var opmærksomme på de integrationsproblemer, man ville få, hvis man ikke gjorde noget for at få integreret de mennesker, der kom til Danmark, noget bedre, straks jeg erkender det, så sker der det, at man i stedet for at tage en diskussion af, hvad vi så gjorde for 9 år siden, hvor vi i den grad gjorde en forskel i SR-regeringen, hvor vi i den grad sikrede, at mennesker lærte at tale dansk, hvor vi i den grad sikrede, at det var nemmere for dem at komme ud på arbejdsmar-

kedet, hvor vi i den grad sikrede, at børnene i de danske folkeskoler også fik lært dansk, selv om deres forældre kom fra et andet land, i stedet for at sige: O.k., vi lavede en fejl for 20 år siden, men vi fik gjort noget ved det, vi fik rettet op, så griber Dansk Folkeparti som sædvanlig chancen til at gøre den her debat fuldstændig sort-hvid. Det synes jeg er et stort problem.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Som jeg også sagde i *min* ordførertale, synes jeg også, det er vigtigt, at vi nu bliver konkrete, at vi nu får nogle initiativer på bordet, men så synes jeg måske, det lyder lidt hult, at fru Lotte Bundsgaard siger nogenlunde det samme med nogle andre ord, når man i samme omkvæd kalder regeringens oplæg for blegt, for svagt.

Se, så fremhæver man jo så i stedet den indsats, som den tidligere SR-regering lagde for dagen for 9 år siden, og så kan jeg ikke lade være med også at prøve at kigge lidt tilbage.

Når vi kigger tilbage på det, der skete dengang, og vi så ser, hvad der er kommet ud af det, nemlig de meget, meget massive problemer, der er i de områder, vi ser her – det er kriminalitet, det er arbejdsløshed, det er sociale problemer – hvordan synes fru Lotte Bundsgaard så egentlig selv, at det er gået med den indsats?

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg synes egentlig, at fru Inge-Lene Ebdrup burde tage ud til nogle af de områder, hvor der har været en kvarterløftsindsats, og tale med beboerne om, hvor mange ting der er blevet skabt i de områder, hvor mange flere der har fået arbejde, hvor mange flere der gør en forskel boligsocialt i områderne, og hvordan boligområderne er kommet til at fungere langt bedre. Det synes jeg fru Inge Lene Ebdrup burde gøre.

Men derudover burde ordføreren også som ordfører for et regeringsparti tænke sig om med hensyn til, om det nu var klogt at stoppe den boligsociale indsats, vi havde sat i gang, og som faktisk fungerede virkelig godt. Venstres ordfører burde tænke over, hvor klogt det er at presse kommunerne så meget økonomisk, som den nuværende regering gør, sådan at de bliver nødt til at skære ned på bl.a. den sociale indsats i boligområderne. Vi mener faktisk noget med det, når vi siger, at alle boligområder i Danmark skal være steder, hvor det er værd at bo.

Desværre har regeringen, siden den kom til, skåret ned på det område, og nu kommer regeringen så med et oplæg, som er meget florumvundet, og som der er meget god retorik omkring, men når man kigger på det, så er der intet af det, der skal til for at løfte et boligområde. Det er fin retorik, men ingen reel handling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker fru Ebdrup ordet en gang til? ... Værsgo.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Tak for det. Jeg vil egentlig ikke komme med flere spørgsmål. Jeg vil måske bare komme med en replik til det, fru Lotte Bundsgaard netop har sagt, nemlig den, at regeringen, Venstre og De Konservative, ikke har stoppet et eneste af de kvarterløftsprojekter, der var i gang, alle har fået lov at køre færdige. Så jeg mener egentlig, at den kritik, fru Lotte Bundsgaard kommer med nu, ikke er relevant.

Så vil jeg selvfølgelig anholde, hvad der blev sagt om det oplæg, som er kommet fra regeringen. Det er fuld af meget konkrete initiativer. Jeg synes, det er godt, at der nu er nogle, der tør tage fat, tør tage den her debat og også tør sætte navn på de steder, hvor vi virkelig skal have gjort noget. Det er noget, vi har trængt til længe.

Jeg må sige, at de ting, vi ser i dag, de indikationer, der er på, at der er store problemer i de her områder, viser for mig, at den tidligere indsats langtfra har været god nok.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Det er jo fuldstændig rigtigt, hvad fru Inge-Lene Ebdrup siger i sin replik – som måske skulle være et spørgsmål – nemlig at man valgte ikke at fortsætte de kvarterløftsprojekter, som faktisk fungerede. Man valgte at sige: Nu har de her kvarterløftsprojekter fungeret i en vis årrække. Man havde med den tidligere regering aftalt, at vi derefter skulle sætte os ned og diskutere: Hvad fungerede godt, hvad fungerede skidt, hvor kunne vi stille nogle nye krav, og hvordan kunne vi sikre, at vi fortsatte indsatsen?

Der valgte den nuværende regering, da de kom til, at sige: Jamen den store indsats, den tidligere regering reelt gjorde for at forbedre de her boligområder, den vælger vi ikke at fortsætte.

Man ventede så de her 2½ år, og nu kommer man så med et udspil, som der ganske rigtigt er nogle gode ting i, men hvor hele den boligsocia-

le indsats ikke er ordentlig til stede, hvor man ikke går ind og sikrer, at de mennesker, der bor i de her boligområder, får et bedre liv, og hvor man ikke sikrer, at de her boligområder bliver mere attraktive for ressourcesterke danskere, sådan at vi får dem ud i boligområderne også.

Fru Inge-Lene Ebdrup kan godt sidde og grine af det, men det ligger mig faktisk på sinde at sikre, at vi ikke har ghettoer i Danmark.

Endnu en gang får vi jo bekræftet, at regeringen godt kan se, at der er et problem – måske vælgertaktisk – men når det kommer til stykket, vil man ikke lægge de ressourcer bag, der skal til for at sikre, at vi får ghettoerne væk fra Danmark og får bæredygtige boligområder i stedet for.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er også mest en replik.

Det er besynderligt, synes jeg, at sidde her og lytte til debatten og kunne konstatere, at i virkeligheden taler vi om det samme.

Den tidligere regering, SR-regeringen, gennemførte en fleksibel udlejningsordning, som indebar, at en kommune så at sige kunne råde over 90 pct. af boligerne i det almene boligbyggeri, og det er sådan set den idé, regeringen nu viderefører. Samtidig bliver den gamle regering kritiseret for ikke at tage tilstrækkeligt fat. Af samme grund virker det besynderligt, at man nu bare vil videreføre det, vi allerede havde sat i værk.

Det er dér, vores forslag går videre og siger: Jamen noget tyder på, at det, den gamle regering gjorde, ikke var godt nok. Vi er nødt til at stramme op og simpelt hen påbyde kommunerne, at de skal bruge den fleksible anvisningsret, at de skal sikre en ligelig fordeling af stærke og mindre stærke borgere i de enkelte boligbebyggelser.

Kl. 16.10

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Det er jeg sådan set enig med fru Elsebeth Gerner i, men problemet er bare, at regeringen ikke videreførte de kvartersløftsprojekter, som faktisk gjorde en forskel. Man havde kæmpet og havde skabt rigtig gode resultater, og man havde glædet sig til at skulle genforhandle med regeringen om, hvilke nye mål der skulle nås, og hvilke nye ting der skulle gennemføres i deres område, for selvfølgelig kan man ikke bare ved at knipse

med fingrene gøre et boligområde, som bestemt ikke er velfungerende, meget velfungerende fra det ene år til det andet.

De havde glædet sig til det, og vi var faktisk mange, der havde glædet os til at se, at det godt kunne lykkes at få vendt et dårligt fungerende boligområde til et velfungerende boligområde. Men det valgte regeringen jo ikke at gøre, så derfor er der stor forskel på den ghettopolitik, som den nuværende regering har valgt at føre, og den boligpolitik, den tidligere regering valgte at føre. Nu kan vi håbe, at regeringen, bl.a. med dette udspil, har fået mere fokus på området og forhåbentligvis også kan se, at der faktisk skal penge til, hvis man virkelig vil vende udviklingen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så bliver det hr. Freddie H. Madsen som ordfører.

Freddie H. Madsen (DF):

Forslaget til folketingsbeslutning handler om en øget indsats for at undgå koncentration af sociale problemer i visse boligområder.

Folketinget skal pålægge regeringen inden udgangen af 2004 at fremsætte lovforslag, som begrænser den sociale opsplitning på boligområdet og sikrer, at kommunerne forpligtes til at bruge deres anvisningsret. Samtidig skal alle kommuner hvert år indlevere en redegørelse til økonomi- og erhvervsministeren for, hvilke initiativer kommunen har taget, og endelig ønsker man, at økonomi- og erhvervsministeren i samarbejde med de øvrige ministerier skal fremlægge for Folketinget, hvad der egentlig er sket på området.

Vi synes egentlig, at det er et godt initiativ, man her tager fra Det Radikale Venstres side, men vi synes bare, det er et alt, alt for svagt og alt for smalt initiativ. Vi har i Dansk Folkeparti den opfattelse, at man skal gå meget længere.

Det Radikale Venstre er en af dem, der er hovedansvarlig for, at der i Mjølnerparken er 92,3 pct. indvandrere, at der i Akacieparken er 72,9 pct., at der i Vapnagårdsparken i Helsingør er 27 pct., at der i Taastrupgaard i Høje-Taastrup er 71,2 pct., at der i Vollsmose i Odense er 64,3 pct., at der i Finlandsparken i Vejle er 59,2 pct., at der i Gellerupparken i Århus er 83,5 pct., og at der i Bispehaven i Århus er 74,5 pct. Derfor synes jeg

i hvert fald, at når man ser forslaget fra Det Radikale Venstre, er det meget, meget for svagt.

I Dansk Folkeparti vil vi nu tage regeringen på ordet og forsøge at få lavet noget, der er endnu strammere og virkelig løser problemet, når regeringen kommer med sit forslag til efteråret. Det skal ikke kun være i fem eller ti kommuner, det skal være på landsplan. Det er sådan, vi ønsker det.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det lyder faktisk, som om Det Radikale Venstre og Dansk Folkeparti er helt enige, for vi er ikke enige i, at der kun skal arbejdes med fem-ti boligområder. Det er jo sådan, at i hver fjerde bolig i det almene boligbyggeri bor der en familie, som kan siges at være socialt belastet, og det vil sige, at over 30 pct. af de mennesker, der bor i boligområdet, er socialt belastede. Efter vores opfattelse skal der tages fat i mange flere bebyggelser end de fem til ti, regeringen er parat til tage fat i, og det er den ene ting, der adskiller Det Radikale Venstres forslag fra regeringens forslag.

Det andet er, og jeg kunne godt tænke mig at høre, hvad hr. Freddie H. Madsen siger til det: Vi vil tvinge kommunerne til at sikre, at der kommer en mere jævn fordeling af stærke og svage borgere, men det vil regeringen ikke. Det skal være frivilligt for kommunerne. Den tidligere regering forsøgte med frivillige redskaber, men det virkede ikke i tilstrækkelig grad. Det gjorde hr. Freddie Madsen rede for, og derfor vil jeg gerne vide, om Dansk Folkeparti er parat til at være med til at tvinge kommunerne til at bruge anvisningsretten mere fleksibelt.

(Kort bemærkning).

Freddie H. Madsen (DF):

Vi er i Dansk Folkeparti af den opfattelse, at vi vil hjælpe kommunerne med at løse problemerne, og derfor vil vi også ud fra det forslag, regeringen vil komme med, prøve at få lavet noget i fællesskab – noget der virkelig hjælper. Og hvis Det Radikale Venstre er enig med Dansk Folkeparti i, at det ikke kun er fem eller ti boligområder, der skal tages fat i, synes jeg egentlig, vi står meget stærkere over for regeringen, for så kan vi sammen prøve at presse regeringen til at være med til virkelig at løse det problem, vi står over for.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke flere korte bemærkninger, og så er det fru Carina Christensen som ordfører.

Carina Christensen (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi meget enige med forslagsstillerne i, at der er behov for at iværksætte initiativer, der kan begrænse koncentrationen af sociale problemer i visse boligområder. Det er dybt problematisk, at der trods flere års indsats stadig er en tendens til ghettoisering, og derfor hilser vi også regeringens nye strategi mod ghettoisering varmt velkommen. Jeg vil gerne understrege, at selv om vi koncentrerer indsatsen om at vende udviklingen i de fem til ti mest problemramte områder, handler strategien i høj grad også om at forebygge, at andre områder udvikler sig til ghettoområder.

Men det er jo ikke regeringens strategi, vi behandler i dag, men derimod dette forslag fra De Radikale. Selv om vi Konservative er enige i målet for beslutningsforslaget, mener vi ikke, at de initiativer, der foreslås, er tilstrækkelige til at løse problemerne med ghettoisering.

For det første ønsker vi ikke at tvinge kommunerne. Vi ønsker, at det skal være overladt til det kommunale selvstyre at udnytte de nye redskaber. For det andet ønsker vi, at indikatorerne for, hvad et problemområde er, skal være objektive og målbare, og for det tredje vil vi ikke lægge os fast på, at kommunerne skal forpligtes til kun at anvise til boligafdelinger, hvor mere end nøjagtig 70 pct. af beboerne i den arbejdsduelige alder er i arbejde eller under uddannelse.

Der er brug for en bred og langsigtet indsats, og det er netop, hvad regeringen nu har præsenteret. Det Konservative Folkeparti kan derfor ikke støtte dette forslag, men vi håber, at vi kan samarbejde med forslagsstillerne om de mange initiativer i regeringens strategi.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

SR-regeringen forsøgte at løse problemerne ad frivillighedens vej ved at lave den fleksible anvisning, men vi må bare konstatere, at det ikke virkede i tilstrækkelig grad. Det havde sikkert set meget værre ud, hvis vi ikke havde gjort det, men vi står med nogle problemer, og jeg vil gerne vide, hvordan Det Konservative Folkeparti har tænkt sig at få kommunerne til at gøre det frivilligt. Det forsøgte vi i 4 år, men det kunne ikke lade sig gøre, så hvad er det, der gør, at

kommunerne lige pludselig vil begynde at gøre det frivilligt?

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Jeg vil gerne sige, at vi holder fast i, at det skal være frivilligt for kommunerne at benytte redskaberne. Der er jo nye redskaber med i regeringens udspil, bl.a. kombineret anvisning, og jeg tror, det vil være et nyt og effektivt redskab. Det er i hvert fald ikke et redskab, man har kendt, og vi venter os i hvert fald meget af det nye redskab.

Jeg tror også, at som situationen er i dag med de store problemer i forbindelse med ghettoisering, er man i de fem til ti mest udsatte boligområder virkelig interesseret i at finde en løsning på problemerne. Så jeg tror simpelt hen, at situationen her i år 2004 er den, at hvis der er nogle effektive redskaber, er viljen også til stede i kommunerne.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg er nødt til at gentage det, selv om det er lidt træls: Der er ikke nogen nye redskaber. Det redskab, regeringen anviser, har hele tiden været der, og vi kan konstatere, at det ikke har virket. Den fleksible anvisningsordning, hvor kommunen så at sige kan sætte sig på hele den almene boligmasse, har eksisteret siden 2000, og regeringen har selv gjort rede for det, at i nogle områder af Danmark virker den, men i størstedelen af Danmark virker den ikke. Hvordan vil regeringen så få den til at virke nu?

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Man kan jo ikke se på anvisningsmulighederne som det eneste redskab. Det er en bred strategi, der præsenteres her, og vi sætter ind på utrolig mange felter og på mange områder.

Jeg er enig i, at der skal mere end kun anvisning til for at løse problemerne med ghettoisering, men når det handler om anvisning, skal det være op til det lokale selvstyre at bruge det redskab. Vi ønsker ikke at tvinge kommunerne, som Det Radikale Venstre ønsker.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er vel korrekt at sige, at der er ingen nye redskaber i regeringens plan, når det gælder om at etablere en styrket anvisning og give flere

valgmuligheder, og at der heller ikke er nogen forstærket boligsocial indsats.

Kl. 16.20

Men der er dog det ene nye redskab, som er rent negativt, at man kan fratage ansøgere deres ventelisterettigheder, og jeg vil godt spørge fru Carina Christensen: Vil man i den forbindelse give en boliggaranti, så den, der bliver frataget sin ventelisterettighed, omgående sikres en ordentlig bolig, som vedkommende kan være tilfreds med at flytte ind i? Skal det være et retskrav, som kommunen er forpligtet til at gennemføre øjeblikkeligt? Hvis det ikke er tilfældet, er det eneste konkrete, der er tilbage i regeringens udspil, et rent negativt instrument, som går ud på at fratage en bestemt kreds af mennesker den ret, de har i dag.

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Først og fremmest vil jeg gerne sige, at jeg betragter den kombinerede anvisning som et nyt redskab. Jeg får at vide her, at det er det ikke, men som jeg læser forslaget, er det i hvert fald en udvidelse af den anvisningsret, vi kender i dag, og det betragter jeg som et nyt og væsentligt redskab.

Jeg vil gerne understrege, at det er meget vigtigt for os, at de personer, der springes over på ventelisten, selvfølgelig skal tilbydes en anden bolig et andet sted. Der skal ikke være nogen, der kommer til at stå uden tag over hovedet som følge af regeringens forslag, så selvfølgelig skal vi have fundet en løsning på det spørgsmål. Men at lave en retsgaranti eller lovgive om det mener jeg ikke vil være nødvendigt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Morten Homann har været inde på, at i en by som København vil det rent faktisk medføre, at nogle vil stå helt uden bolig. Vi fik ikke svar fra Venstre på, hvordan det problem skal løses, vi fik heller ikke svar fra ministeren, og vi har altså heller ikke kunnet få noget svar fra Det Konservative Folkeparti, bortset fra at man ikke vil lave et retskrav.

Problemet er mere omfattende end som så. De mennesker, som har en meget dårlig bolig og står på ventelisten og gerne vil have en ordentlig bolig, f.eks. i Gellerupparken, eller de mennesker, der står på en velfungerende afdelings venteliste og måske har ventet mange, mange år på at komme ud af en eller anden kælderhybel for

at få en rigtig lejlighed, bliver nu afvist, og jeg kan forstå, at det er Det Konservative Folkeparti indstillet på, for det er de fattigste mennesker i samfundet, så dem behøver man ikke tage hensyn til. De bliver bare afvist, og de får ikke noget retskrav. Sådan er indholdet af regeringens forslag, og det kan fru Carina Christensen ikke snakke sig ud af.

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Vi har ingen interesse i, at der ikke skal være et bredt udvalg af boliger af vælge imellem for dem, der ønsker at flytte til en anden bolig, og derfor ved hr. Keld Albrechtsen også udmærket, at denne regering har gjort utrolig meget for at sikre byggeri af flere almene boliger og mere privat udlejningsbyggeri. Ikke mindst satser vi massivt på flere boliger her i København.

Når de mange flere boliger kommer, vil der også være flere boliger at vælge imellem, hvis vi åbner mulighed for anvisningsret i det private udlejningsbyggeri og vel at mærke på frivillig basis, som jeg jo ved er noget, hr. Keld Albrechtsen går meget ind for. Vi får mulighed for at anvise til et bredere spektrum af boliger, så jeg frygter faktisk ikke den situation så meget, som hr. Keld Albrechtsen tilsyneladende gør.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke flere korte bemærkninger, og så bliver det hr. Morten Homann som ordfører.

Morten Homann (SF):

Når jeg kikker ned over teksten i Det Radikale Venstres beslutningsforslag, slår det mig, at det, der står, sådan set er meget udmærket. Men det springer også i øjnene, at der er utrolig megen afrapportering og utrolig lidt handling i De Radikales forslag, og det synes jeg man skal mærke sig.

Hvis vi skal have løst problemet, tror jeg, der er brug for væsentlig flere og væsentlig bedre værktøjer end dem, det radikale forslag anviser, og jeg tror, man skal lade være med at foregøgle sig, at man kan løse problemerne ved at nedsætte udvalg, som afrapporterer på kryds og tværs. Det er nogle gange en nem tendens, som jeg kan se, at De Radikale også har ligget under for i dette tilfælde, men jeg tror ikke, det nødvendigvis altid hjælper på problemerne.

Jeg tror, der i stedet er brug for at tænke nyt og ikke mindst meget bredere, hvis man skal have løst ghettoproblemerne, og det er SF meget

optaget af bliver gjort. Vi er helt indstillet på, at når det drejer sig om de områder, hvor det er gået galt, og gerne også de områder, hvor det er på vej til at gå galt, skal man være mere offensiv med at sørge for, at der kommer en mere blandet beboersammensætning, og derfor er vi helt indstillet på, at ventelistereglerne kan sættes ud af kraft i de boligafdelinger, hvor der er ved at opstå problemer.

Kl. 16.25

Det, der så bare er afgørende i den forbindelse, er, at man giver de folk, som så bliver sprunget over på ventelisten, nogle tilbud om en tilsvarende bolig i stedet for. Det forudsætter jo for det første, at man forpligter sig til at give de her tilbud, og for det andet, at man også sørger for, at der er boliger til rådighed for at løse det her problem. Og det er i hvert fald, ikke mindst i Københavnsområdet, et ret voldsomt problem.

Derfor peger vi på, at der er brug for, at man i de velfungerende almene afdelinger har en hundrede procents anvisning, sådan at man har mulighed for at hjælpe de folk, der bliver sprunget over, ind her.

Det er også nødvendigt at se på at få anvisningsret i det private udlejningsbyggeri, og så er det selvfølgelig først og fremmest vigtigt at få bygget flere boliger, så man kan få løst det her problem med den boligsociale anvisning.

Jeg tror ikke, man skal undervurdere, at der er meget store problemer allerede i dag med at få anvist boliger til folk, der akut står uden tag over hovedet. Og hvis ikke man kombinerer forslaget om at kunne være mere selektiv med også at give nogle tilbud, så risikerer man kun at opnå det, at man får gjort flere folk hjemløse.

Derudover tror vi, at der er behov for at lave nogle økonomiske incitamenter til også at få beboersammensætningen i de her problemområder til at tage sig anderledes ud. Så må man give en huslejerabat til folk, som er villige til at flytte ind, og give en huslejerabat til folk, som vælger at flytte ud af de her problemområder.

Generelt skal man også overveje, om ikke huslejen er et godt redskab til at sørge for, at de sociale opgaver bliver fordelt bredere, også bare inden for den almene sektor. En lavere husleje i nogle af de nyere almene byggerier vil kunne gøre det muligt for en bredere skare af folk, også folk, som ikke er afhængige af at have et tilskud til at betale huslejen fra kommunen, at flytte ind.

Endelig – og det er måske der, hvor jeg synes, at det radikale forslag halter mest – er der brug for virkelig aktivt at løfte de områder, som i dag

har problemer, sådan at man ikke bare stopper for, at der flytter flere folk med sociale problemer til, men at man faktisk også kan tiltrække andre grupper. Der skal satses massivt på kvarterløft, byfornyelse, investering i skoler og daginstitutioner, investering i beboerrådgivning – praktisk taget alle de ting, som den nuværende regering har skåret ned.

Så en kombination af mere fleksible regler for tildeling af boliger, en retssikkerhed og en udvidelse af det antal boliger, som kan anvises, og et løft af de boligområder, som i dag er hårdt ramt, er efter SF's opfattelse vejen ud af det her.

Det radikale forslag er da efter SF's opfattelse udmærket, hvis man ser bort fra al den afrapportering, der ligger i det. Men vores grundlæggende spørgsmål er: Kan vi ikke godt gøre det lidt bedre, hvis vi skal løse ghettoproblemerne?

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Er det ikke ret meget hul tale, der kommer fra SF? Altså vi ved jo, at der bl.a. i Finlandsparken i Vejle er store problemer, og så vidt jeg er orienteret, sidder der jo en SF-borgmester netop i den kommune.

Hvorfor kan man så ikke løse de problemer fra SF's side, når det er, man ligesom taler om, at man skal gøre noget på det her punkt? Man sidder med en borgmesterpost og med støtte fra nogle af de andre partier her, som siger, at de gerne vil gøre noget. Man har haft muligheden siden år 2000, men der er bare ikke sket noget. Kan vi ikke få en nærmere uddybning af, hvad der lige er gået galt i det her projekt, bare det ene sted, hvor SF har en borgmesterpost, hvor de virkelig har indflydelse?

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Nu er jeg ikke sikker på, at hr. Jørn Dohrmann har lyst til at lade sig måle på, hvad Dansk Folkepartis repræsentanter rundt omkring i landet gør i hvert enkelt tilfælde.

Når det drejer sig om Vejle, så er det faktisk sådan, at man har gjort en meget aktiv indsats for at løse de her problemer, men at man også har rendt panden imod, at man faktisk mangler værktøjer, og at de værktøjer, man så har haft, i stort omfang er blevet beskåret af den regering, som hr. Jørn Dohrmann støtter.

Således er muligheden for at få finansieret beboerrådgivning blevet skåret væk med hr. Jørn Dohrmanns støtte. Investeringerne i kvarterløft

og byfornyelse er blevet reduceret med hr. Jørn Dohrmanns støtte. Så nogle af de værktøjer, som faktisk skulle have hjulpet til at løse problemerne i Finlandsparken i Vejle, har hr. Jørn Dohrmann været med til at fjerne.

Så jeg tror, at der er mange mennesker ude i det her land, som har lidt svært ved at finde ud af, om ikke det er hr. Jørn Dohrmann, som taler mest hult.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg tror, at det er lidt langt ude, det, man er ude i nu. Man ved godt, at man selv sammen med den tidligere regering egentlig har støttet nogle af de forslag, som man har haft mulighed for at bruge, og så har man bare valgt ligesom ikke at gøre noget, at gøre en indsats på det her område.

Der er det, at SF jo ligesom må gå til beklendelse, ligesom Socialdemokratiet gjorde tidligere i debatten med hensyn til, at man har kendt det her problem i over 20 år, men at det først er i de sidste par år, man er begyndt ligesom at vågne op og se, at der har været en forfejlet indvandrerpolitik i Danmark.

Det er i orden, at man kommer lidt senere ud af starthullerne. Men kan vi ikke bede om, at SF bare det ene sted, hvor SF virkelig har indflydelse, så også prøver at gøre sin indflydelse gældende.

Kl. 16.30

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Det er jeg helt overbevist om at SF's borgmester i Vejle sammen med flertallet i byrådet i Vejle også gør alt hvad der står i deres magt for, men jeg vil fuldstændig åbent sige til hr. Jørn Dohrmann, som jeg også har sagt før, at det da er klart, at der da har været en erkendelsesproces omkring de her problemer, og det er klart, at der ligger nogle forslag, som SF i dag lægger frem, som man nok ikke ville have forestillet sig, at SF havde lagt frem for 10 år siden. Det vil jeg gerne erkende helt åbent.

Men det, der er forskellen, er, at SF i dag faktisk fremlægger en pakke, som ikke bare indeholder de ting, som indeholder begrænsninger, men som faktisk også indeholder de aktive værktøjer, der skal til for at løfte de her boligområder.

For hr. Jørn Dohrmann ved også inderst inde udmærket godt, at det ikke nytter noget kun at holde kontanthjælpsmodtagere ude af Finlands-

parken. Det, der nytter noget, er, hvis man, samtidig med at man kan få styr på beboersammensætningen, så kan løfte de her områder ved at satse massivt på kvarterløft, på beboerrådgivning, på investeringer i daginstitutioner og skoler i de områder – lige netop de områder, som hr. Jørn Dohrmann har været med til at skære ned på.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg vil egentlig bare sådan i al stilfærdighed sige, at jeg er meget glad for, at SF melder ud, at det her er for tyndt, at der skal gøres mere, og så vil jeg egentlig bare spørge SF's ordfører, om man med det så mener, at man nu er klar til at gå meget konstruktivt ind i arbejdet omkring regeringens udspil, og om vi nu kan forvente, at vi så kan komme i en meget bred dialog omkring de forslag, der nu er blevet præsenteret af regeringen forleden dag.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jamen jeg står og fremlægger SF's politik her i dag, og SF har tidligere fremlagt sine synspunkter på integrationsområdet, fordi vi faktisk ønsker at gøre noget ved det, og derfor er vi meget åbne over for også at gå ind i en drøftelse med regeringen for at finde nogle fælles løsninger på det her.

Det forudsætter jo selvfølgelig, at begge parter er interesseret i at lytte, og der håber jeg, at fru Inge-Lene Ebdrup har lyttet så meget i dag, at hun også erkender, at det ikke er nok bare at lave en stopklods for flere kontanthjælpsmodtagere i de her problemområder. Jeg anerkender, at der kan være behov for sådan et værktøj, men det værktøj kan og må ikke stå alene. Det skal kombineres med, at man kan tilbyde de her folk en anden bolig, at man sørger for, at der er boliger nok til rådighed, og at man så også aktivt går ind i de boligområder, der har problemer, og investerer i at få dem løftet, så de også kan tiltrække andre mennesker.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg vil egentlig bare bede SF's ordfører om så at bekræfte, at der ligger væsentlig flere elementer i regeringens udspil end det ene element at fylde op med folk, der er ressourcestærke, med den øgede anvisning, og så måske også bekræfte, at det jo netop er de ting, som SF's ordfører her står

og påpeger, som den nuværende regering har taget fat i, nemlig at vi får bygget langt flere boliger, end det er set i mange, mange år. Ja, siden slutningen af 1980'erne er der ikke blevet bygget så mange boliger, som der bliver i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg er selvfølgelig glad for, at fru Inge-Lene Ebdrup ligesom jeg kan glæde sig over, at bl.a. SF fik presset på for, at vi fik nedsat den kommunale grundkapital, så der kom gang i det almene boligbyggeri, så den glæde har vi da fuldstændig til fælles.

Jeg vil da også godt medgive fru Inge-Lene Ebdrup, at der står andet i regeringens ghetto-plan end det her forslag om anvisningsregler og tildeling af boliger. Det vil jeg gerne medgive, men jeg vil godt stille mig lidt mere tvivlende over for, hvor meget reelt indhold der er i det, ikke mindst i lyset af de nedskæringer, der er sket på de områder, som rent faktisk nytter noget, når det drejer sig om kvarterløft, byfornyelse, investering i beboerrådgivning osv., hvor fru Inge-Lene Ebdrup og regeringen har været med til at skære ned, hvor det virkelig kunne hjælpe noget for at løfte de områder.

Så hvis vi kan nå til at få et fælles fodslag i forbindelse med, at vi har brug for både reguleringsmekanismerne og investeringsmekanismerne, så er jeg sikker på, at vi godt kan nå hinanden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke flere spørgsmål, så vi beder hr. Keld Albrechtsen bestige talerstolen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Det Radikale Venstre skal have tak for at have fremsat et forslag, som kan give anledning til en debat om en meget central problemstilling på baggrund af en situation, hvor vi har en regering, som i 2½ år helt bevidst har nedprioriteret og forsømt indsatsen over for de boligområder, der har de største sociale problemer.

Kl. 16.35

Egentlig er det jo tankevækkende, at regeringen fra nogles side, lagde jeg mærke til tidligere på ugen, fik ros, fordi regeringen nu havde opdaget, at den havde forsømt sit arbejde i 2½ år. Det synes jeg egentlig ikke er noget at rose en regering for. Man kan så selvfølgelig give den betingede ros, som fru Lotte Bøndsgaard gjorde, at det da altid er noget, at den nu har opdaget, at

der er et problem. Men jeg vil nu godt se noget mere, før jeg går over til at anvende egentlig ros. Det vil jeg sige.

Det udspil, der foreligger, indeholder ikke gnist af løsning. Det vil jeg godt sige til ministeren rent ud: Det indeholder ikke gnist af løsning af de sociale problemer, som vi står over for i de områder.

Vi har bl.a. set røveriske overfald. Der er intet blevet gjort fra regeringens side for at forebygge og løse problemerne i de pågældende familier – der er intet blevet gjort. Den indsats, der var i gang, og som vi gik i gang med på et tidspunkt, hvor jeg var formand for Brabrand Boligforening, og hvor vi i boligforeningen fik aftaler med den daværende regering om et bypolitisk arbejde, en indsats i kvarteret, som rent faktisk gav resultater, som var på vej til at føre til gode, fredelige forhold i afdelingen, blev bare hugget af, da den nye regering kom til.

Hvad bliver resultatet så? Resultatet bliver så, at man 2 år efter ser en bølge af røverier i Gellerupparken.

Og hvad er der så af konkret indsats i det udspil, regeringen kommer med med hensyn til at få uddannelse ud til de mennesker? Få løftet de familier socialt? Få gjort en indsats for, at de familier kommer ind i det danske samfund?

Der er en sørgelig mangel på initiativ på det område. Og hvorfor er der det? Det er der, fordi regeringen har brugt de penge, der var tilbage i statskassen, på meningsløse skattnedsættelser til den bedst stillede del af befolkningen i stedet for at afsætte de samme penge til at skabe beskæftigelse, til at skabe uddannelse i de områder, hvor de sociale problemer er.

Jeg giver, for at tale med en venstrefløjsfor-gængers ord, ikke fem flade øre for det initiativ, regeringen har taget på det sociale områder her – ikke fem flade øre.

Hvad er der så af konkrete initiativer i regeringens udspil? Der er en hel masse negative redskaber med fratagelse af rettigheder for alle mulige mennesker. De, der står på ventelisterne, mister deres rettigheder. Der er ingen, der får bedre rettigheder. Der er ingen, der får noget positivt til gengæld.

Det eneste, der er i det, er, at man fratager en masse mennesker en rettighed, som står i en meget dårlig boligsituation, f.eks. den alenemor på kontanthjælp, som jeg spurgte på baggrund af, men hvor jeg ikke fik svar, som ikke længere må flytte ind i Gellerupparken, og som skal forblive boende på sit loftskammer eller sit kælderværel-

se, fordi hun mister alle boligsociale rettigheder. Jo, det er resultatet af det forslag, Venstre også bakker op om.

Så spørger vi – og der er stillet mange spørgsmål i debatten i dag: Hvor skal de mennesker så bo? Får de en retsgaranti på at få en ordentlig bolig? Og svaret fra ministeren var utvetydigt: Nej, det gør de ikke. Kommunen får ret til at hjælpe dem, hvis kommunen ellers gerne vil, og hvis kommunen ellers har boligerne.

Men kommunen har ikke boligerne, for de skal sælges. Boligerne skal sælges, for samtidig med, at man vil have boliger stående tomme for at kunne fratage folk deres ventelisterettigheder, vil regeringen give sig til at holde udsalg af almene boliger, så der bliver endnu færre boliger at anvise.

Regeringens politik på det her område kan ikke føre til andet end splid og kaos i de afdelinger, som man nu påstår man vil gå ud og hjælpe. For jeg kan garantere en ting, og det er, at hvis man gennemfører det forslag om salg af almene boliger og forsøger på at lokke beboerne i disse afdelinger til at købe deres egne boliger og dermed trække sig ud af det fællesskab, som der er i boligforeningerne om at løse de sociale problemer, så ender det hele i kaos og splid og endeløse diskussioner, om det nu skal udstykkes eller ej. Social indsats bliver der intet af, og hvem bliver taberne i det spil? Det bliver de familier, hvor der er de sociale problemer, hvor man har oplevet børnene komme ud i kriminalitet, hvor man har oplevet, at regeringen har brugt 2½ år i total passivitet.

Det eneste, man nu kan komme med og foreslå, er, at folk skal miste deres rettigheder, og at deres boliger skal sælges og udstykkes.

Jeg kan tilsige regeringen hundrede procent indædt modstand mod dens politik.

Kl. 16.40

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det fru Tove Videbæk som næste ordfører.

Tove Videbæk (KD):

Den senere tid har der jo været forlydender om, at man bl.a. i Gellerupparken i Århus og i Karlebo Kommune vil smide familier ud af deres boliger, fordi deres børn har begået ulovligheder.

Det undrer jeg mig meget over, og derfor har jeg også stillet spørgsmål til både socialministeren og økonomi- og erhvervsministeren om sagen, dels om det lovgivningsmæssige grundlag for at kunne smide en familie med børn ud, for-

di børnene begår ulovligheder, dels for at høre ministrenes bud på, hvad kommunen så vel som boligforeningen kan gøre som alternativ til at smide familierne ud. I dag har jeg fået svar elektronisk fra ministrene.

Når jeg hører om sådanne sager, kan jeg ikke lade være med at undre mig over, hvorfor kommunen, skolen, SSP, børnehaven, fritidsspansing osv. ikke har grebet ind noget tidligere, hvorfor man ikke har gjort noget for at forhindre eller forebygge den situation.

En sådan situation opstår jo ikke fra den ene dag til den anden. Så nogle i systemet har simpelt hen svigtet, har undladt at indberette, har undladt at handle ifølge deres skærpede indberetningspligt. Derudover kan man også sige, at hvis man smider sådan en familie ud, skal der jo sættes foranstaltninger i værk det nye sted, hvor de skal bo, for man smider dem vel ikke ud af landet? Og hvorfor kan man så ikke sætte disse foranstaltninger i værk, hvor de er nu? Man løser jo ikke et problem ved at smide familierne ud, men man flytter problemet et andet sted hen.

Desuden mener jeg også, at man med sådan en handling signalerer til børnefamilier, der bor i almennyttige boliger, at hvis ikke jeres børn opfører sig ordentligt, så kan I risikere at blive smidt ud af jeres bolig. Det synes jeg er et grimt signal, der blot spreder skræk og rædsel. Sæt dog i stedet ind, hvor der er problemer, og hjælp de familier, der har problemer med deres børn.

Hvis børnene er kommet så langt ud, at helt almindelige foranstaltninger derhjemme ikke hjælper, jamen så er der jo også mulighed for at fjerne børnene.

For mig lyder det, som om man er ved at lægge en helt ny praksis for dagen, når man vil fjerne familier i stedet for at fjerne børn. Så er det jo lige ved, at vi skal have vedtaget en ny anbringelsesreform, ikke for børn, men for familier med uopdragne børn. Helt ærligt, den er meget langt ude.

Men nu til B 160, som vi skal behandle her. Det synes vi faktisk godt om. Her går man ind og vil forebygge, at vi havner lige præcis i en sådan situation, som jeg nævnte før. Man vil sikre, at socialt udsatte familier også kan placeres i attraktive og gode almene boliger.

Men også regeringens strategi mod ghettoisering synes vi faktisk rigtig godt om. Den indeholder mange gode initiativer. I det oplæg siger man, at ghettoområderne ikke er dannet, fordi nogle ønsker dem, tværtimod. Den negative ud-

vikling i visse boligområder hænger i høj grad sammen med tidligere års fejlslagen planlægning og integrations- og arbejdsmarkedspolitik, og det er vi helt enige i.

Samtidig erkender regeringen, at udviklingen ikke kan vendes ved enkelte tiltag eller over en enkelt nat. Der skal en langsigtet indsats til med ændrede anvisningsregler, en målrettet arbejdsmarkedsindsats, kriminalitetsforebyggelse og en indsats for at gøre områderne attraktive for nye tilflyttere. Altså en bredspektret indsats med f.eks. en ny model for anvisning, en række specifikke integrationsinitiativer vedrørende en særlig indsats for kriminalitetsforebyggelse, lektiehjælp, frivillighedsarbejde m.m. i de mest udsatte områder.

Jeg er glad for, at man har frivillighedsarbejdet med, for der er faktisk mange klubber og foreninger, der har gjort et vældig godt stykke arbejde i denne forbindelse, f.eks. den ungdomsklub på Nørrebro i København, som får satspuljemidler. Den klub har i dag 250 medlemmer. Der er aktiviteter og støtte og hjælp på forskellige områder, lektiehjælp osv. til de socialt udsatte unge fra kvarteret, og man har et godt samarbejde med offentlige myndigheder.

Så jeg synes da, vi kan være optimistiske i dag med hensyn til situationen fremover med både forslaget fra De Radikale og fra regeringens handlingsplan, så lad os få taget fat helt konkret på problemerne og lad os få forhindret, at lignende problemer opstår fremover.

I dag har vi jo tilstrækkeligt med gode forslag til initiativer på bordet, så lad os komme i gang. Vi støtter det her forslag, som kan være et af de mange gode skridt, der skal tages, i den rigtige retning.

Kl. 16.45

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu nævnte fru Tove Videbæk en lang række lokale myndigheder, som havde svigtet i forbindelse med de familier i Gellerup. Men jeg vil godt spørge fru Tove Videbæk, om det egentlig ikke dybest set først og fremmest er regeringen, der har svigtet ved i 2½ år at have udvist ansvarspådragende passivitet og fjernet den indsats, som var i gang i kvarteret, da den tidligere regering gik af. Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Hvad er fru Tove Videbæks råd til boligforeningen, hvis der sker grove krænkelser af husordenen? Er det, at det må man i boligforeningen acceptere? Jeg forstår

ikke rigtig, hvad det er, fru Tove Videbæk mener, boligforeningen skal gøre. Skal man melde ud til beboerne, at hvis bare krænkelserne af husordenen er tilstrækkelig grove, så får det ikke konsekvenser?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

Nej, jeg mener faktisk ikke, at det er regeringen, der har svigtet – kun. Måske har den også det, men det er jo indsatsen på det lokale område. Kommunen har faktisk en pligt til at gribe ind.

Når man ser unge mennesker, børn, der ikke trives, når der er problemer, som man nævner her, så har de altså været undervejs i nogle år, og hvorfor har kommunerne så ikke grebet ind via serviceloven? Der er så mange foranstaltninger, så mange muligheder via serviceloven, hvor man kan gribe ind. Man kan give kontaktpersoner til de unge, og man kan i sidste ende fjerne et barn. Der er så mange ting, man kan gøre, og de er også opregnet i de svar, som jeg har fået fra socialministeren vedrørende sagen her i dag.

Hvad jeg ville råde boligforeningen til? Jamen det er jo først og fremmest at tage en snak med kommunen om det og sige: I må hjælpe os. I må via alle de her muligheder, I har, komme og give os en hånd. De kan ikke løse det her alene, og det skal de heller ikke. Kommunen har sandelig svigtet sit ansvar, hvis ikke den har grebet ind tidligere. Så det er på tide, at kommunen kommer i gang med at gøre noget for de her unge mennesker.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg havde jo godt nok lidt en mistanke om, at fru Tove Videbæks udtalelser var, om jeg så må sige, skrevet med ført hånd. Nu kan jeg forstå, at fru Tove Videbæk har modtaget vejledning fra regeringen, der går ud på, at man skal sige, at det er kommunen, der har svigtet, og ikke regeringen.

Det er ikke, fordi jeg vil fratage borgmester fru Louise Gade hendes ansvar – hun har også svigtet i den her sag, det er ikke det – men jeg synes bare, det er mærkeligt, at den, der har hovedansvaret, nemlig ministeren, skal frikendes af fru Tove Videbæk. Det synes jeg er mærkeligt.

Så må jeg bare konstatere, at fru Tove Videbæk åbenbart mener, at det er i orden, hvis vi opsigser lejemål, fordi der er problemer med husdyr, fordi man ikke passer sin hund ordentligt. Men hvis krænkelserne af husordenen er tilstrækkelig grove, således at der er tale om et røverisk

overfald, så skal boligforeningen være passiv og må ikke opsige lejemålet.

Det hænger altså ikke rigtig sammen, fru Tove Videbæk, og jeg synes ikke, man kan tillade sig at gå ud og sige til boligforeningen, der står i en meget vanskelig situation og skal forsøge at forsvare sine beboere og freden i området, at den ingenting må foretage sig. Det kan man da ikke tillade sig.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

Jeg må jo bedrøve hr. Keld Albrechtsen med at sige, at jeg faktisk ikke har fået vejledning fra regeringen. Det kunne jeg måske godt have haft brug for, men det har jeg ikke fået. Men jeg har fået svarene fra ministeren i dag, og de her holdninger, som jeg nu har udtalt her lige før, har jeg faktisk også udtalt via pressemeddelelser osv. tidligere i forløbet, inden jeg har fået svaret.

Det, jeg har spurgt ministeren om, er, om ministrene havde nogle bud på, hvad kommune og boligforening osv. så ellers kunne have gjort, og det er jo helt i tråd med det, som ligger i den sociale lovgivning, i serviceloven. Så det har ikke noget med ført hånd og vejledning fra regeringen at gøre. Det må jeg bedrøve hr. Keld Albrechtsen med.

Om jeg synes, det er i orden, at familier kan sættes ud på grund af dyr osv.? Jamen der er jo helt klare regler i lejeloven for, hvornår man kan ophæve et lejemål, hvornår man kan smide folk ud fra deres bolig. Hvis der er begået hærværk, hvis der har været vold osv. lige præcis i den bolig eller den ejendom, hvor man bor, så kan man jo sættes ud. Det siger lejeloven. Det er der helt juridisk klare regler for.

Men hvis man har begået alle de her ting andre steder end lige i den pågældende ejendom, så kan man altså ikke sættes ud. Og så er det lige meget, hvad hr. Keld Albrechtsen ellers kommer med af andre svinkeærinder omkring det her, for sådan er lovgivningen. Men jeg mener, det er kommunen, der har et ansvar i sidste ende.

Kl. 16.50

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg er fuldstændig enig med fru Tove Videbæk i, at der er en masse gode ting, som man kunne have gjort. Der er nogle ting, som kommunen kunne have gjort i denne her situation. Der er nogle ting, som ministeren kunne have gjort

bl.a. ved at støtte tiltag som beboerrådgivning og kvarterløftprojekter osv.

Jeg vil godt spørge fru Tove Videbæk: Hvad gør man i den situation, hvor de her tiltag så er gået galt, og man ikke har fået gjort det, der skal gøres? Det, der jo var fru Tove Videbæks svar, var at sige, at man skulle have forebygget dette her, men det er jo ikke noget svar til de folk, som bliver overfaldet i Gellerupparken. Vi kan jo ikke bruge til ret meget, at fru Tove Videbæk står og siger til dem, at det her det kunne have været blevet forebygget, for de er blevet overfaldet, og forebyggelsen er slået fejl. Så hvad er fru Tove Videbæks svar nu, hvor forebyggelsen har slået fejl?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

Det er jeg da glad for at hr. Morten Homann spørger mig om, for det er klart, at der kunne være gjort en masse, og det har man så ikke gjort. I den anbringelsesform, som vi lige har fået aftalt med socialministeren, taler vi netop om en tidlig indsats, at alle skal være opmærksomme på deres underretningspligt, og at man skal tidligt sætte ind. Det har man så ikke gjort i de her tilfælde, og derfor er vi endt i denne her sppedas.

Men der er stadig væk masser af ting, man kan gøre. Man kan få en kontaktperson til den unge, man kan forsøge at gøre en massiv indsats over for familien, der er et projekt, der hedder MST, altså multisystemisk terapi, som man kan sætte ind med, og der er en lang række ting, som man via serviceloven kan sætte ind med over for de her unge. Og hvis intet af det lykkes, hvis det ligesom er forbi det punkt, så kan man jo fjerne de unge. Den mulighed har man.

Så det er jo ikke sådan, at man siger, at den eneste mulighed er at smide en familie ud. Jeg har aldrig hørt noget lignende.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Men forestiller fru Tove Videbæk sig, at der absolut ingenting er sket i forhold til de her unge og de her familier?

Det kan godt være, at Århus Kommune har sovet i timen, og det kan godt være, at ministeren har forsøgt at skære det væk, som man nu er kommet i nærheden af at skære væk, men forestiller fru Tove Videbæk sig, at der slet ingenting er sket i forhold til de her unge? Det er lidt det indtryk, man kan få, når man hører fru Tove Vi-

debæk tale, at der absolut ikke er sket noget, og at man med hensyn til hele forebyggelsen bare har svigtet.

Men det ændrer jo ikke ved spørgsmålet, at uanset at forebyggelsen så har svigtet, at selv om man så ikke har foretaget sig noget som helst, hvad gør man så i den situation, hvor man har en gruppe unge, som groft chikanerer deres omgivelser, som overfalder deres naboer og stjæler deres ting? Kan fru Tove Videbæk slet ikke forstå, at der også er et behov for at tage et vist hensyn til de naboer, som må lægge ryg til det her og som i det daglige arbejder for at løse de her problemer?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

Jo, jeg forstår sandelig godt den situation, disse mennesker er havnet i, og derfor er jeg også ked af, at der ikke er blevet grebet ind noget tidligere.

Om der absolut intet er sket, kan jeg ikke vide noget om. Jeg tror da, at man måske lokalt har forsøgt sig. Men der er sikkert i denne her situation sket det samme som i så mange andre situationer, at man har grebet ind alt, alt, alt for sent. Derfor taler vi om i anbringelsesreformen at skride tidligt ind og gribe tidligt ind, så man forebygger de her famøse situationer, hvor man næsten ikke ved, hvordan man skal komme ud af dem, med kontaktpersoner, med massive indsatser i familien, med hjælp på den ene og den anden måde. Og hvis det ikke lykkes, så kan man altså fjerne de her unge mennesker fra området, sådan at de ikke udsætter de andre beboere for hærværk og tyverier osv. Det ligger jo lige på den flade hånd, der er ingen problemer med det. Det kan man gøre, men det vil Århus Kommune måske ikke betale for.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over til ordføreren for forslagsstillerne, fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I Danmark bor 95 pct. af borgerne i gode gedigne boligområder uden de store sociale problemer. I det sociale boligbyggeri bor tre ud af fire borgere i et område, som ikke er stærkt socialt belastet. Kun 5 pct. af borgerne i Danmark bor i et kvarter, der er stærkt socialt belastet, det vil sige et område, hvor 30 pct. af de øvrige beboere er socialt udsatte. Det burde således være en overkommelig opgave at skabe en boligsocial

udvikling, som sikrede, at stærke borgere uden sociale problemer klumpede sig mindre sammen. Det er det, som Det Radikale Venstres beslutningsforslag handler om.

Kl. 16.55

Vi vil have mere Netto og mindre ghetto. Begrebet ghetto er oprindelig en betegnelse, som blev brugt om jødekvarteret i Venezia, og det er et begreb, der er relateret til historiske begivenheder, som forhåbentlig aldrig gentager sig. Det er et grimt ord, som ikke fortjener plads i det danske sprog, men hvis ghetto skal udgå af sproget, kræver det, at den virkelighed, som det indkredser, forandres – at vi kort sagt får mere Netto. Netto er netop et sted, hvor der kommer mange forskellige mennesker fra alle mulige forskellige sociale lag.

Det Radikale Venstres forslag skal ses i lyset af de initiativer, som vi tidligere har været med til at tage på dette område. Det drejer sig bl.a. om økonomisk støtte til hele det boligsociale område, herunder kvarterløftsprojekterne, som flere ordførere har været inde på, og det drejer sig om indførelsen af den fleksible anvisningsret, som indebærer, at kommunerne har gode muligheder for at sikre en ligelig fordeling af stærke og mindre stærke borgere i hele det almene boligbyggeri, hvis kommunerne altså vil. Ligeledes har vi været med til at sikre, at i dag kommer flygtninge til at bo i alle egne af landet, så hele Danmark får et ansvar for flygtningens modtagelse og integration.

Disse initiativer har imidlertid ikke været tilstrækkelige til at løse det problem, at der findes mange bydele og bebyggelser, hvor der bor meget få mennesker med sociale problemer, og omvendt nogle få områder med meget store problemer. Det er ikke godt. Vi ved eksempelvis, at børn, som kommer fra dårligt stillede familier, klarer sig bedst, hvis de kommer i en skole med mange stærke børn fra stærke familier, og derfor er det vigtigt at forebygge social opsplitning på boligområdet.

Kommunerne har i virkeligheden allerede mange redskaber til rådighed, når det drejer sig om at sikre en jævn fordeling af stærke og mindre stærke borgere, men desværre er der en del kommuner, især de store byer og deres omegnskommuner, som ikke benytter sig af disse muligheder. I stedet for at benytte den kommunale anvisningsret i hele kommunens almene boligbyggeri anvendes den kun i en lille del af det almene boligbyggeri. Det vil sige, at de familier, som anvises en bolig, i alt for høj grad kommer

til at bo i det samme område, og det er de ikke tjent med.

Når kommuner og boligforeninger handler på den måde, er det forståeligt. Det er nemlig svært at sige til en familie, som har stået på venteliste til en populær og ofte billig bolig i mange år, at de desværre ikke kommer i betragtning, fordi en familie, hvor begge de voksne er arbejdsløse, har mere brug for den. Det er ikke desto mindre det, en række kommuner bliver nødt til at gøre, og derfor er vores forslag, at alle kommuner skal tvinges til at bruge deres anvisningsret på en sådan måde, at kommunens stærke borgere kommer til at bo side om side med de mindre stærke borgere.

Et konkret eksempel: I en almenyttig bebyggelse, hvor f.eks. kun 10 pct. af beboerne er arbejdsløse, skal alle ledige lejligheder reserveres familier med sociale problemer, indtil kommunens boligsociale problemer er udlignet, altså indtil der er en jævn fordeling af stærke og mindre stærke borgere i hele kommunens almene boligbyggeri. Vi ønsker at tvinge kommunerne, det gør regeringen ikke, og det stiller vi os noget uforstående over for. Men grunden er sandsynligvis, at regeringen og Dansk Folkeparti ønsker at sælge almene boliger. De almene problembebyggelser er usælgelige, og derfor er det nødvendigt at holde de bedste fri for anvisning, hvis salget skal blive en succes. Regeringens valg står med andre ord mellem at få solgt de almene boliger og at modvirke ghettodannelse.

Vi står fast på, at kommunerne skal have pligt til først og fremmest at anvise til boligafdelinger, hvor mere end 70 pct. af beboerne i den arbejdsduelige alder er i arbejde eller under uddannelse. Det vil sige, at de bedste boligafdelinger belastes mere end i dag, hvilket muligvis vil gøre dem usælgelige, men det bekymrer ikke Det Radikale Venstre. Der mangler almene boliger, og derfor skal de ikke sælges.

Regeringen vil tilskynde, mens vi vil forpligte. Det er forskellen mellem regeringens og Det Radikale Venstres forslag, og derfor stiller vi også krav om, at alle kommuner skal opstille klare mål for, hvad de vil gøre for at bryde den negative sociale arv, f.eks. med henblik på at øge antallet af børn, som er gode læsere, eller antallet af borgere, som er i arbejde. Kommunerne skal aflevere en redegørelse til regeringen for deres indsats, og på baggrund heraf bør regeringen udarbejde en redegørelse til Folketinget om, hvorledes det går med at udvikle et mere socialt afbalanceret Danmark.

Kl. 17.00

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Så er det ...

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nej, jeg vil gerne sige lidt mere.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

O.k. Det var en kunstpause. Vi fortsætter.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

På den baggrund vil jeg gerne sige tak for den modtagelse, som forslaget har fået. Tak til ordførerne fra regeringspartierne. Det Radikale Venstre vil gerne være med til at diskutere det forslag, som regeringen har lagt frem til at forebygge ghettodannelse, men som vi allerede har redegjort for, synes vi, at forslaget er noget læst i fugerne, hvad angår den konkrete del. Selvfølgelig er også Det Radikale Venstre opmærksom på, at det ikke bare handler om anvisningsret, men at det også i høj grad handler om, at vi får en anden kulturel og social udvikling i gang i de hærgede områder.

Alt det, der står i regeringens oplæg vedrørende lektiehjælp og mere socialt arbejde, jobhuse osv., er som skrevet af efter Det Radikale Venstres politiske program, og det kan vi kun støtte. Men vi mener, det er nødvendigt med nogle mere håndfaste redskaber end dem, regeringen har lagt frem, og det håber vi at vi kan deltage i forhandlinger om.

Også tak til Socialdemokratiet for den store opbakning til forslaget. Det glæder os, at vi kan fortsætte den linje, vi har været med til at lægge på området, og jeg tror, de to partier er enige om, at der er brug for en opstramning på området. Men man kan betragte det som en flertrinsraket, hvor man hele tiden bliver klogere og bygger oven på de initiativer, der allerede er taget.

Og til Dansk Folkeparti vil jeg sige, at Det Radikale Venstre er helt enig i, at vi kan ikke nøjes med at beskæftige os med mellem fem og ti boligområder. Vi er nødt til at beskæftige os med alle de områder i Danmark, hvor der er store sociale problemer.

SF vil ikke være med til at skrive rapporter, men det håber jeg vi kan skrive os ud af. Jeg tror, det er meget klogt, at vi tvinger kommunerne til hvert eneste år at opstille nogle konkrete målsætninger for, hvad de vil nå, når det gælder spørgsmålet om at bryde den sociale arv, og

hvilke redskaber de vil bringe i anvendelse. Ligesom vi har oplevet, at regeringen snakker og snakker og snakker om ghettoer og først 2½ år efter kommer med et forslag til problemløsning, oplever man lidt af det samme ude i kommunerne: Man taler meget om det, men uden at gå konkret til værks. Desuden ville det være en stor hjælp for os i Folketinget, hvis vi hvert eneste år fik en redegørelse for, hvordan det går med at få udviklet et mere socialt afbalanceret Danmark.

Til Enhedslisten: Jeg håber, hr. Keld Albrechtson er opmærksom på, at heller ikke Det Radikale Venstre mener, at der er mennesker, der skal komme til at stå uden tag over hovedet. Alle har ret til en bolig, og hvis det er sådan, at der kun er ledige boliger i socialt belastede områder, må de selvfølgelig tages i anvendelse.

Til Kristeligt Folkeparti: Tak for opbakningen til forslaget. Vi er meget enige i, at det er nødvendigt at bringe andre redskaber i anvendelse, hvis vi skal løse de boligsociale problemer. Jeg tror, vi deler det menneskesyn, som vi har forsøgt at udtrykke i beslutningsforslaget, hvor vi siger, at solidaritet mellem stærke og mindre stærke i et samfund sikres ikke alene ved, at de stærke betaler for, at de mindre stærke får mere tag over hovedet. Det drejer sig i lige så høj grad om at skabe forpligtende fællesskaber, hvor alle tager del i ansvaret for helheden.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg ser det som en total indrømmelse fra De Radikales side af, at den indvandrerpolitik, man førte før i tiden, var totalt forfejlet. Det har vi også hørt tidligere i dag, bl.a. fra Socialdemokratiet, som sagde, at de ved godt, at i de sidste 20 år har der været ført en forkert politik, men det er først det sidste par år, man er begyndt at rette op på den.

Det leder mig hen til, at det har jo haft mange andre konsekvenser, bl.a. på skole-, hjemmepleje- og hjemmehjælpsområdet og mange andre steder. Hvornår har De Radikale tænkt sig at ville være med til at rette de problemer op? Og hvad vil man gøre for at presse sine egne byrådsmedlemmer til at benytte sig af anvisningsretten, som har eksisteret siden 2000? Er det ikke sådan, at i mange af de kommuner, hvor der sidder socialdemokratiske borgmestre, som får støtte af radikale byrådsmedlemmer, gør man ingenting, men lader simpelt hen bare stå til?

Kl. 17.05

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg har redegjort for de initiativer, som den tidligere regering har taget på området, herunder det initiativ, der er taget med henblik på at give kommunerne et større ansvar på hele det boligsociale område. Det er opgaver, som ikke alle kommuner har taget fuldt og helt på sig, men det kan skyldes mange forskellige faktorer.

Ordføreren spørger, hvad årsagen er til, at de radikale byrådsmedlemmer rundtomkring i kommunerne ikke tager initiativ på området. Jeg må beklageligvis sige, at desværre har Det Radikale Venstre ikke ret mange byrådsmedlemmer. Vi har ikke nær så mange byrådsmedlemmer, som Dansk Folkeparti har, så jeg har egentlig lyst til at stille et spørgsmål her fra talerstolen til Dansk Folkeparti: Hvad er årsagen til, at Dansk Folkeparti ikke er kommet med forslag i f.eks. Vejle til at løse problemerne? Så vidt jeg ved, er den ret stærke Dansk Folkeparti-gruppe i byrådet i Vejle ikke kommet med forslag, som kunne bidrage til at løse de problemer, der er i Vejle. Jeg tror, det måske hænger sammen med, at vi alle sammen er lidt usikre på, hvordan vi skal gøre, og det har vi også været i Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg takker da for den kompliment, at den ene mand, vi har i Vejle, er meget stærk. Det tror jeg vi alle sammen er glade for at få at vide.

Men ud over det vil jeg bare sige, at De Radikale har jo ligesom indrømmet nu, at de seneste 20 års forfejlede indvandrerpolitik vil medføre mange andre skævheder – ikke kun i boligsektoren, men, som jeg også var inde på, også på bl.a. skole- og plejehjemsområdet. Når de ældre skal plejes, hvad har De Radikale så tænkt sig at gøre for at rette problemet op?

Forslaget her er kun et lille skridt, og derfor er vi glade for, at regeringen tager et større skridt. Det er selvfølgelig set med vore øjne ikke stort nok, men det er et skridt i den rigtige retning, og det er vi glade for. Men hvad har De Radikale tænkt sig at gøre? Man har jo indflydelse i byrådene rundtomkring, man sidder nogle gange som tungen på vægtskålen, men vi har ikke følt, at De Radikale virkelig har brugt deres magt sammen med de socialdemokratiske borgmestre. Socialdemokratiet har indrømmet, at man skulle have gjort noget mere ved det tidligere, men man har bare ikke gjort det.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Vi har foreslået vores byrådsmedlemmer at sikre, at man på skoleområdet udnytter muligheden for at fastlægge skoledistrikterne på en sådan måde, at stærke og mindre stærke børn kommer til at gå i skole sammen. Men desværre er kommunerne ikke specielt gode til at bruge muligheden for selv at finde ud, hvor ensartede skoledistrikterne skal være, og derfor vil vi meget gerne – og det er også det, vi gør med vores forslag – tvinge kommunerne til at forholde sig til de konkrete problemer og aflevere en redegørelse for, hvad de agter at gøre ved problemerne.

Med hensyn til plejehjemmene drejer det sig selvfølgelig om at få uddannet flere personer med anden etnisk baggrund, og her synes jeg, regeringen har taget udmærkede initiativer.

Så siger Dansk Folkepartis ordfører, at den tidligere regering har ført en forfejlet indvandringspolitik. Det er jeg ikke enig i, men jeg er enig i, at vi kunne have gjort meget mere for at sikre en bedre integration, og det er Det Radikale Venstre helt parat til at gøre. Jeg tror egentlig, der ligger en meget strammere integrationskurs i vores forslag, end der ligger i regeringens, men Dansk Folkeparti er jo vant til at tro, at når der kommer noget fra regeringen, er det bare godt, og så siger man ja uden måske at have læst det helt igennem.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg kan berolige fru Elsebeth Gerner med, at SF har absolut ingen berøringsangst over for at få lavet nogle mere bindende regler for kommunerne, så det er sådan set ikke det, der er min indvending imod det radikale forslag. Min indvending går først og fremmest på, at der er megen afrapportering i det radikale forslag. Hvis man ser på, hvordan De Radikale har vægtet de elementer, som rent faktisk hjælper på problemerne, og rapportering af, hvordan tingene går, er det afrapporteringen, der fylder mest.

Det, jeg savner fra De Radikale, ud over nogle tiltag som sorteringsmekanismerne, er: Hvad vil De Radikale gøre for at sikre, at de folk, som bliver sprunget over, får ret til en bolig? Hvad vil Det Radikale Venstre gøre for at sikre, at der er boliger nok, som kan anvises til de her mennesker, som det drejer sig om? Og hvad vil Det Radikale Venstre gøre for at sikre, at vi ikke bare får styret tilstrømningen af mennesker til de områder, men også får løftet områderne, så de kan

appellere til nogle mennesker, som er mere ressourcestærke?

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

For det første griber vi ikke ind, kan man sige, direkte i de områder, som bliver kaldt ghettoområder. Vi ser på de andre ghettoer; man kan sige de socialt stærke ghettoer.

Det er der, vi først og fremmest skal udnytte anvisningsretten på en anden måde, så vi sikrer os, at de socialt belastede familier får langt større mulighed, end de har i dag, for at flytte ind i andre boligområder.

Det vil med sikkerhed betyde, at der er nogle familier, der så bliver hoppet over i køen. De har mulighed for at flytte ud i de socialt belastede områder, eller også har de mulighed for eventuelt at blive boende i deres egne private huse. Der er en del familier, der skriver sig op på en venteliste et godt stykke tid, inden de agter at sælge deres eget parcelhus, og så flytter de ind til byen.

Selvfølgelig synes jeg, at vi har en forpligtelse over for disse familier, men vi har som samfund først og fremmest en forpligtelse over for dem, der er socialt belastede. Det er baggrunden for, at der er offentlige midler i det almene boligbyggeri. Det er for at hjælpe de mennesker, der ellers ikke kan skaffe sig tag over hovedet. Så det er det første, vi vil gøre.

Det andet er, at vi selvfølgelig også er parate til at bidrage til yderligere boliger.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Det ærgrer mig lidt, at Det Radikale Venstre har sådan en berøringsangst over for også at gå ind i de områder, hvor det er gået galt. For jeg er jo enig med De Radikale i – det lagde jeg heller ikke skjul på i min ordførertale – at det sådan set er et udmærket element, man har valgt at hive ud som det eneste handlingselement, som ligger i det radikale beslutningsforslag.

Men tilbage står hele problemet med, hvad man så gør med de områder, hvor det er gået galt. Hvordan sikrer man, at de folk, som ikke var tildelt boliger der, reelt har noget at vælge andre steder? Er De Radikale f.eks. indstillet på at gå ind og kigge på at lave anvisningsret i privat udlejningsbyggeri for at sikre, at der er offentlige anvisningsmuligheder til dem, f.eks. i København?

Når man har fået ændret og fået stoppet, at der ikke kommer så mange ressourcetsvage folk til Mjølnerparken, hvordan sikrer man så, at det også får Mjølnerparken til at appellere til folk, som er mere ressourcestærke? Hvordan får vi løftet de her områder?

Der mener jeg, at De Radikale mangler svar, og der synes jeg, at man er for konfliktsky i forhold til, hvor problemet egentlig ligger, nemlig i det, vi kan kalde ghettoer, eller vi kan kalde det noget andet. Men uanset hvad, så er det der, problemerne ligger.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Værsgo til ordføreren med mulighed for at følge lidt op på forrige spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg takker for, at jeg får mulighed for at svare igen på det samme spørgsmål.

Vores udgangspunkt er, at forudsætningen for at gøre noget i de områder, hvor det er gået galt, er, at vi tager fat i de områder, hvor det går godt, og siger: Det kan ikke bare fortsat være sådan, at der flytter familier ind, som i forvejen er socialt stærke.

Hvis det var sådan, at 30 pct. af de boliger, der var i de socialt stærke områder, var reserveret til familier med sociale problemer, så ville vi over en årrække kunne løse mange problemer.

Jeg anerkender, at vi ikke kan løse alle problemer. Vi kan f.eks. ikke løse problemerne i Københavns Kommune, hvor vi har det store problem, at en meget stor del af de kommunale boliger er blevet solgt igennem 1990'erne, og nu lægges der oven i købet op til, at der skal sælges yderligere boliger. Vi mangler boliger i København.

Vi er selvfølgelig indstillet på, at der i det øjeblik, der er offentlige midler i det private boligbyggeri, kan stilles krav om, at kommunen har anvisningsret. Vi synes f.eks., at det er fuldstændig naturligt, at kommunen i forbindelse med byfornyelsesprojekter kan gå ind og lave en aftale med private entreprenører om, at kommunen får en anvisningsret.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne bede fru Elsebeth Gerner Nielsen uddybe en bemærkning, som jeg faktisk var glad for. Fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde, at

vi ikke skulle ud i en situation, hvor man afviste en beboer med den konsekvens, at vedkommende beboer ikke fik sin ret til en ordentlig lejlighed, og at den pågældende lejlighed, som hun ellers havde ret til, kom til at stå tom. Den situation skal vi ikke have.

Det opfatter jeg sådan, og det vil jeg bare spørge til, at det, vi skal sikre, er, at kommunen får en pligt til at give den pågældende ansøger en ordentlig boligmulighed i et andet kvarter. Og så skal vi ikke ud i den situation, at vi fratager vedkommende retten til en ordentlig bolig, og at vedkommende falder helt ud af systemet, for det er faktisk det, der er konsekvensen af regeringens udspil.

Det er bare til forståelse af det, som ligger i det radikale forslag.

Kl. 17.15

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Man kan sige det på den måde, at hvis der er to tilfredsstillende boliger, hvor den ene ligger i et socialt belastet område, og den anden ligger i et socialt stærkt område, og der er en familie med sociale problemer, der henvender sig til kommunen for at få en bolig, så skal de være forpligtet til at tage boligen i det socialt stærke område. Det er sådan, det skal forstås. Hvis der ikke er en bolig at få der, så skal familien selvfølgelig have lov til at flytte ind i den bolig, der er til rådighed.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Tak for svaret. Det fortolker jeg også sådan, at det er noget, der skal ske på det tidspunkt, hvor boligproblemet er aktuelt. Det er altså ikke sådan, at man kan pålægge boligansøgeren noget bestemt, som ikke er konkret eksisterende, men som måske forhåbentlig en dag bliver til et rigtigt boligtilbud.

Det synes jeg er meget, meget væsentligt, for det er der, regeringens forslag dumper helt igennem. Det kan jo være, at det ikke er bevidst fra ministerens side, men bare fordi man ikke har lavet sit arbejde ordentligt. Men det er det, jeg synes er så helt forfærdeligt ved regeringens forslag, og jeg kan høre på fru Elsebeth Gerner Niensens besvarelse, at det altså ikke er det, der ligger i Det Radikale Venstres forslag. Men det kan ministeren få lov til at rette op på, når han nu om lidt får ordet.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvis jeg havde mulighed for at vælge mellem en lejlighed i Mjølnerparken og en lejlighed på Christianshavn, så ville jeg tage den på Christianshavn. Problemet er, at der ikke kommer ret mange på Christianshavn, fordi der er en alenlang venteliste. Vores forslag går ud på, at ventelisten på Christianshavn er nødt til at skulle sættes ud af kraft, og det betyder, at alle de ledige boliger, der bliver på Christianshavn, altså skal forbeholdes mennesker, der har brug for dem, og det er først og fremmest mennesker med store sociale problemer.

Og ja, så er det synd, for der er nogle familier, der har stået på venteliste i mange år, som altså ikke kommer til at bo på Christianshavn foreløbig. Men det er bare ikke det offentliges opgave på den måde at tage hensyn til alle. Velfærdsstaten har først og fremmest et ansvar for de svageste i samfundet. Når vi betaler skat til velfærdsstaten, er det med henblik på at få løst nogle konkrete sociale problemer, ikke bare et spørgsmål om at få lavet en omfordeling til os alle sammen.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Hr. Keld Albrechtsen som ordfører i anden runde.

Keld Albrechtsen (EL):

Det er kun, fordi jeg har rettet en opfordring til ministeren om at tage ordet for at kommentere det problem, som er blevet blotlagt under den her debat, nemlig at der er den situation med regeringens udspil, at nogle menneskers boligsituation vil blive tabt på gulvet. Det troede jeg da ærlig talt gjorde så meget indtryk på ministeren, at han ville tage imod min opfordring om at gå op og så udstede en garanti om, at det ikke ville blive tilfældet.

Det er kun for at give ham mulighed for at give den garanti, at jeg bad om ordet her i anden runde.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsi-

gelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

29) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 189:

Forslag til folketingsbeslutning om forebyggelses- og bevillingsnævn.

Af Jann Sjørnsen (KD) m.fl.

(Fremsat 16/4 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Kristendemokraterne opfordrer med beslutningsforslag nr. B 189 regeringen til at fremsætte lovforslag med henblik på at oprette kombinerede forebyggelses- og bevillingsnævn i alle landets kommuner. Nævnets overordnede formål er at gøre en aktiv indsats for at forebygge alkoholmisbrug og følgerne heraf.

Regeringen er helt enig i, at alkoholmisbrug særlig blandt unge er et væsentligt problem, der skal tages hånd om. Regeringen prioriterer derfor området meget højt, hvilket de mange tiltag på området klart viser. Således har regeringen med virkning fra den 1. juli 2004 hævet aldersgrænsen for butikssalg af alkohol til unge fra 15 år til 16 år.

Kl. 17.20

Senest har regeringen fremsat et forslag, så det bliver forbudt at servere alkohol til unge under 18 år ved lukkede fester, som foregår på diskoteker og lignende restaurationsvirksomheder. Forslaget er vedtaget og træder i kraft den 1. juli 2004. Der har været en tendens til, at ejere af steder med alkoholbevilling har omgået forbuddet i restaurationsloven mod at servere stærke drikke for personer under 18 år. Det er der sat en stopper for.

Samtidig betyder det, at fra den 1. januar 2006 skal alle dørmænd i virksomheder med alkoholbevilling være autoriserede. Med lovændringen ønsker regeringen med den fornødne uddannelse at klæde dørmændene bedre på til deres job. I det miljø, som dørmændene arbejder i, kommer